

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΔΕΕΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Εἰς ἣν προσετέθη καὶ ὁλόκληρος

Ο ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ.

« Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι,
καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν. »

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ

Δ. Π. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Μαΐζωνος.

|| ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
|| (Ἀπέναντι τῆς Εὐαγγελιστρίας.)

1875.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱὸν, εἰμὴ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱὸς, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς· ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶος εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΛΕΞΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Ἰστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος Α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ανθρώπον σε ἐγνώμεν Θεοῦ, κλήσει τε καὶ πράγματι. ταῖς ἀρεταῖς γὰρ διέλαμψας, πτωχείαν ἄμετρον, καὶ στενοχωρίαν ἐπὶ γῆς κτησάμενος, καὶ θαύμασι πιστοῦς πιστωσάμενος· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ερωτι δροσίζοντι, σαρκὸς ἔρωτας φλογίζοντας ἐναποσβέσας Ἀλέξιε, θαλάμου θάλαμον εὐσεβῶς ἡλλάξω, ἡδονῆς τε σώματος, τὴν θείαν τῶν Ἀγγέλων ὁμοίωσιν· μεθ' ὧν ἰκέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μένεις ἀγνοούμενος σοφὲ, πρὸ πυλῶν θλιβόμενος τῶν ἱερῶν γεννητόρων σου, ἐμπαροινούντων σοι τῶν οἰκείων παίδων, ἐπὶ χρόνον μήκιστον· θανὼν δὲ, φανεροῦσαι τοῖς θαύμασιν, οἷς ἀπετέλεσας, θεραπεύων τὰ νοσήματα, καὶ διώκων ἀκάθαρτα πνεύματα.

Δευτεροῦμεν τὸ α'. Δόξα Ἦχος Β'.

Φιάλαι πεφύκασι τῶν ἀρωμάτων.

(Ζῆτει ἐν τῇ Λιτῇ) Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἐν τῷ Στίχῳ.

Προσόμοια Στοιχηρά.

Ἦχος Β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ανθρώπος τοῦ Θεοῦ σὺ μόνος ἐν Ὀσίοις, οὐρανοφοίτῳ κλήσει, λαμπρῶς ἀνηγορεύθης, Ἀλέξιε πανόλβιε.

4

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Αένναον πηγὴν ἰάσεων παντοίων, τὴν πάντιμόν σου χάραν Ἀλέξιε τρισμακάρ, Θεὸς πιστοῖς ἀνέδειξε.

Στίχ. Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ.

Χριστὲ παμβασιλεῦ, εἰρήνην τῷ λαῷ σου καὶ ἔλεος παράσχου, πρεσβείαις Ἀλεξίου καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Χαῖρε ἡ τὴν χαρὰν τοῦ κόσμου δεξαμένη, χριστὸν τὸν ζωοδότῃν, καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς προμήτορος. Καὶ νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον. Ὅτι σοῦ ἐστίν.

Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἐκ ρίζης ἐβλάστησας περιφανοὺς καὶ πιστῆς κτλ.

Ζῆται ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Καὶ νῦν.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. κτλ. Συναπτὴ. Καὶ Ἀπολύσεις.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν, τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ πρώτου καθίσματος τοῦ ψαλτηρίου.

Εἶτα τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἐν ᾧ ἰστώμεν Στίχους ἕξ, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια.

Ἦχος Β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Κρήνη ἀνεδείχθης δαφιλῆς,νάματα προχέουσα πᾶσι πιστοῖς ἰάσεων, χάρα σου ἡ πάντιμος, Πάτερ Ἀλέξιε· καὶ ψυχὰς καὶ τὰ σώματα θροσίξει τρισμακάρ, νότους ἐκδιώκουσα, καὶ θλιβομένοις δεινῶς μέγα παραμύθιον οὔσα· ὅθεν μετὰ πόθῳ τιμῶντες, ταύτην εὐλαβῶς ἀοπαζόμεθα.

Μέγα τὸ κατόρθωμα τὸ σὸν, καὶ ἡ καρτερία σου, Πάτερ, ἀξιοθαύμαστος· ὥσπερ γὰρ τις ἄσαρκος, τῶν ἐν τῷ βίῳ τερπνῶν κατεφρόνησας ἐνδοξε, καὶ ρέοντος πλούτου, καὶ τὰς τῆς νεότητος ὁρμὰς ἐκοίμησας· ὅθεν ἀναδέδειξαι ζῶσα στήλη θαυμαστῆς ἐγκρατείας, καὶ τῶν μοναζόντων ἐγκαλῶπισμα.

Εξῆς ἀγνοούμενος σοφῆ, πρὸ πυλῶν πατρῴας οἰκίας, πλείστοις ἐν ἔτεσι, καὶ ὑπὸ τῶν δούλων σου ἐμπαροινούμενος· ἀλλ' ὁ λύχνος διέλαμπεν ὑπὸ τῷ μοδίῳ, καὶ σου τὴν στεφ-

ρότητα Δαίμονες ἔφριπτον. Ἄνω δὲ τῆς νίκης στεφάνους, ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀμαράντους, Ἀγγελοι Θεοῦ σοι προητομαζον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Αστραπαῖς τῶν θαυμάτων σου, τὴν ὑψηλὴν ἅπασαν, ὅσιε Ἀλέξιε, κατεφώτισας, καταυγασθεὶς ταῖς τοῦ Πνεύματος ἀκτίσι πανόλβιε· Ἐγκρατεία γὰρ σαρκὸς, καὶ νηστείας καὶ δάκρυσι, καὶ δέησεν, τοῦ ἐχθροῦ καταργήσας τὰς δυνάμεις, εὐφρέστησας Κυρίῳ· διὸ πιστῶς εὐφημοῦμέν σε.

Εκατέρησας ἐνδοξε, πρὸ πυλῶν γεννητόρων σου, τούτῳ· ἐκκαίμενος πικροῖς δάκρυσι· δούλοις δὲ σοῖς ἐμπαίζομενος, ἔφερες πραότατε, ἀφορῶν εἰς οὐρανοὺς, καὶ τὴν μένουσαν εὐκλειαν· ὅθεν Κύριος ἐπαξίως ἐδόξασέ σε Πάτερ, ἀναδείξας τὸ σὸν σκήνος, πᾶσι παρέχον ἰάματα.

Παρθενίαν ἡγάπησας δλοφύχως Ἀλέξιε, ταύτην νυμφευσάμενος, ὥσπερ ἄσαρκος, ἀντὶ καλῆς τε νομίμου τε νύμφης, ἣν κατέλιπες, παραθέμενος Θεῷ, καὶ παστάδος ἀντήλλαξας, φθαρτῆς Ὅσιε οὐρανίους θαλάμους, ἐνθα Πάτερ, συναγάλλη μετ' Ἀγγέλων, ὧν καὶ τὸν βίον ἐξήλωσας.

Δόξα· Ἦχος Δ'.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα τῆς καρτερίας ἀδελφοί, Ἀλέξιον τὸν αἰοδιμόν ἀσκητὴν, ὁμοφρόνως πάντες τιμήσωμεν. Οὗτος γάρ, διὰ τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, πάσης γεηρᾶς τερπνότητος καταφρονήσας, τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἐπ' ὤμων προθύμως ἤρατο, ξένος γεγονὼς πατρίδος λαμπρᾶς, καὶ πατρικῆς περιφανείας, καὶ νυμφικῆς κοινωνίας, καὶ σὺν τῷ Παύλῳ φεγγόμενος. Καθ' ἡμέραν ἀποθνῆσκω, ζῶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ.

Τὰ ἀναγνώσματα ζητεῖ εἰς Ὅσιον

Ἐν τῇ Λιτῇ.

Στιχηρὰ ἰδιόμελα Ἦχος Α'.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ ὕμνοις ἐγκωμίων ἀνευφημήσωμεν τὸν ἀληθινὸν τοῦ παντάνακτος ἄνθρωπον, Ἀλέξιον τὸν ἀλεξίκακον τοῖς πιστοῖς βοηθὸν καὶ ἱατῆρα τῶν νοσημάτων. Ἐν γὰρ τῷ θείῳ βαπτίσματι, κατάλληλον τοῖς μέλλουσιν ἔργοις

λαβὼν τὴν πρόσηγορίαν, ἵαμα τοῖς εὐσεβέσιν ἀνεφάνη θεόσδοτον, ἰώμενος πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν τῶν πιστῶς προσερχομένων αὐτῷ, καὶ βοῶντων σοι: Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ρώμη μὲν ἡ πρεσβυτέρα ἐναθρύνεται πᾶτερ Ἀλέξιε, ὡς γενέθλιόν σοι ἔδαφος, τὰ σπάργανά σου πλουτήσαν τὰ πάντιμα. Σεμνύνεται δὲ καὶ Ἑδεσσα τοῖς ἀσκητικοῖς ἰδρῶσί σου καταρδευθεῖσα, καὶ γεωργηθεῖσα τῷ ἀρότρῳ τῶν ὁσίων πόνων σου. Κοσμεῖται δὲ μάλιστα, καλλωπιζομένη πνευματικῶς, καὶ ἡ Πελοποννησία Λαύρα τῶν μοναστῶν, ὀλβιον οὐράνιον καὶ ἀναφέρετον, τὴν χαριτόβρυτον χάραν σου κτησαμένη, καὶ βοῶσα πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν: Πρεσβεῖαις, Κύριε, τοῦ σοῦ Ὁσίου σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Β'.

Φιάλαι πεφύκασι τῶν ἀρωμάτων αἱ σιαγόνες σου, Πάτερ Ἀλέξιε εὐωδίαν τοῖς πιστοῖς ἐκπέμπουσαι πνευματικὴν, καὶ πᾶσαν μὲν Δαιμόνων ἀπελαύνουσα ἐπήρειαν, παρέχουσαι δὲ τοῖς ἐν πίστει προσερχομένοις ἱαμάτων χαρίσματα, καὶ τοὺς ἐνισχύουσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς σωτηρίας. Οὕτως οἶδε Κύριος δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, καὶ βοῶντας ἀπαύστως. Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον οὐράνιοι Ἀγγελοι σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας εὐφραίνονται, τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας σου τιμώσης, καὶ τοῖς πιστοῖς προτιθεμένης καρτερίας ὑπόδειγμα. Σήμερον βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, σὺν ἀρχιερεῦσι καὶ ἱερεῦσι καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς, ἐνθές ἀγάλλονται, τὴν μνήμην σου τὴν ἁγίαν ἐορτάζοντες, καὶ τὸ πολυαθλόν σου σῶμα ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέποντες. Καὶ Χριστὸν δοξάζοντες, χαρμοσύνως ἐκδοῶσι. Κατόκισας Κύριε ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἐν δόξῃ τὸν δούλόν σου, ὃν ἠγάπησας, ρυσθέντα τῇ θεῇ δυνάμει σου, ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων. Σήμερον καὶ ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Λαύρα, τὴν χαριτόβρυτόν σου χάραν Ἀλέξιε, τοῖς ἐγκομίοις καταστέφουσα, παιδρῶς πανηγυρίζει κραυγάζουσα: Πρεσβεῖαις Κύριε τοῦ σοῦ Ὁσίου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Α'.

Οσιε πᾶτερ θεόφρων Ἀλέξιε, τῷ δι' ἡμᾶς ἐκουσίως νεκρωθέντι Χριστῷ, ἀνεπιστρόφως ἠκολούθησας· καὶ πᾶσι χαίρειν εἰπὼν, τὴν σάρκα κακουχίαις ἐνέκρωσας· καὶ πτερωθεὶς τῷ πνεύματι, κατέπαυσας εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, ἐν αἷς τοῦ Θεοῦ φωτὸς ἐκτυπώτερον ἀπολαύων, μέμνητο τῶν τιμῶντων σου τὴν μνήμην τὴν ἀεισέβαστον.

Ἦχος πλ. Β'.

Εκ βρέφους τὸν Κύριον ἀπὸ καρδίας ἐζήτησας· καὶ εὐρὼν ὃν ἐπόθησας, συνανεκράθης αὐτῷ, ρέοντα πλοῦτον ὑπερπιδῶν καὶ δόξαν χαμαίζηλον· καὶ πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ κοσμοκράτορος ἀντιστάς καὶ νικήσας, ἀκηράτων στεφάνων ἡξίωσαι, μετὰ τῶν Ἀγγέλων εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος.

Δόξα. Ἦχος πλ. Β'.

Επέφανε σήμερον ἕαρ σωτήριο, καὶ ἐορτὴ χαρμόσυνη, Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ ἡ πανσέβαστος μνήμη, τῶν μὲν τῆς νηστείας ἀγῶνων τὸ αὐστηρὸν καθυδύνουσα, τὸ δὲ ῥάθυμον τοῦ βίου πρὸς ἐργασίαν ἐγείρουσα, καὶ τοῖς ἀσκητικοῖς αὐτοῦ πόνοις, ὡς ἑαρινοῖς ἀνθεσι, καὶ μύροις μυστικοῖς, τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα, καὶ πρὸς ἀρετὴν ὑπαλείφουσα. Ὡς δὲ τηλαυγὴς Ἥλιος, τὰς τῶν θαυμάτων ἀκτῖνας ἐκπέμπει, διαλύουσα πᾶσαν ψυχῶν τε καὶ σωματῶν σκοτόμαιναν. Αὐτῷ πιστοὶ βοήσωμεν· Ἄγιε Ἀλέξιε μὴ διαλείψης ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεῶν πρὸς Κύριον, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἡμᾶς ἐκτελέσαι καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ εἰ ἄμπελος.

Ἐν τῷ Στίχῳ. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πᾶτερ θεόφρων Ἀλέξιε διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, τῆς ζωῆς κατεφρόνησας, ἀπορρίψας ἅπαντα, πλοῦτον, δόξαν, τρυφήματα, πατρίδα, νύμφην καὶ τοὺς γεννήτορας. Καὶ τὸν σταυρόν σου ὥμοις ἀράμενος, χαίρων προσέδραμες τῷ Χριστῷ μακάριε. Καὶ νῦν παρестῶς ἱκέτευε, τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Ομιλος Ὁσίων, Ὅσιε, Ἱεραρχῶν ἡ πληθὺς, τῶν Μαρτύρων ὁμήγουρις, πάντων τῶν Ἀγίων σε οἱ χοροὶ ὑπεδέξαντο. Ἐν οὐρανοῖς σε Θεὸς ἐδόξασε, καὶ ἐπὶ πάσης γῆς ἐθαυμά-

στωσεν. Ὡς ἐκπλήξεως, καὶ θαυμάτων ἐμπλεως, ἡ σὴ ζωὴ, τρισμακάρι Ἀλέξιε, Κυρίου ἄνθρωπε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Η ἀρετὴ σου παράδοξος, καὶ ἀρεστὴ τῷ Θεῷ, καὶ αὐτὸς σὲ ἐδόξασεν, ἐν τῇ ἐκδημίᾳ σου, προσφωνήσας σε ἄνωθεν ἡγιασμένον αὐτοῦ θεράποντα, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν προσελάβετο. Ὁθεν συνέδραμον βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες καὶ ἱερεῖς. πάντα πιστῶν τάγματα, ἀνευφημοῦντές σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. Β'.

Οσιε πάτερ Ἀλέξιε, τῶν σῶν θαυμάτων αἱ ἀκτῖνες πᾶσαν τὴν ὑφήλιον διαδραματοῦσαι κατεφώτισαν· διὸ καὶ παρὰ πάντων μακαρίζῃ, χάριν προχέων ἀέναον, ἐκ τῶν ἁγίων καὶ μυριπλόων λειψάνων σου. Σὺ γὰρ τὰ τῶν πονηρῶν Δαιμόνων μηχανήματα κατέλυσας, τῶν συμπαικούντων σοι ἀνθρώπων ὀρθοτομήσας τὰ κινήματα. Μὴ ἐμπαίξῃς τοῖς ταπεινοῖς τῷ σχήματι, τοὺς σοὺς θεράποντας ἐξεπαίδευσας. Μὴ φρονεῖν χαμαίξῃς, τοὺς σοὺς γεννήτορας ἐδίδαξας. Μὴ ὑψηλοφρονεῖν τοῖς δυναστεύουσιν καὶ ἡγεμόσι παρήνευσας. Πᾶσιν ἀνθρώποις, διὰ τῆς σῆς ἐν Χριστῷ κεκρυμμένης ζωῆς, σωτήρια φάρμακα προσήνεγκας. Τοῖς ἁγίοις Ἀγγέλοις συνόμιλος γέγονας, ὧν καὶ τὸν βίον ἐζήλωσας. Παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Δ'. Πρὸς· Ταχὺ προκατάλαβε

Εκ ρίζης ἐβλάστησας περιφανοῦς καὶ πιστῆς, ἐκ πόλεως ἡρθήσας βασιλικῆς καὶ λαμπρᾶς Ἀλέξιε πάνσοφε· πάντων δ' ὑπερφρονήσας, ὡς φθαρτῶν καὶ βρόντων, ἔσπευσας συναφθῆναι τῷ Χριστῷ καὶ δεσπότῃ. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει αἰεὶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Ὁρθρῳ.

Μετὰ τὴν Α'. Στιχολογία, Καθίσματα.

Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν συμπαθέστατον Κυρίου ἄνθρωπον, τὸν τῆς ἀσκήσεως στερεὸν ἀδάμαντα, τὸν στεφανίτην τὸν λαμπρὸν Ἀλέξιον εὐφημοῦμεν· οὗτος γὰρ διέλαμψεν ἐπὶ γῆς ὡς τις Ἀγγελος,

Πνεύματος γενόμενος καθαρὸν οἰκητήριον διὸ καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἔλαβεν, ἰσθαι τοὺς κήρυκτας.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογία, Καθίσματα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ο πάντων Βασιλεῦς, Ῥώμῃ τῇ βασιλίδι, σὴν κοίμησιν λαμπρῶς οὐρανόθεν μηνύει, καὶ πάντες συνέδραμον, τὸ σὸν σκήνος, Ἀλέξιε, κατασπάσασθαι, νόσων ποικίλων ἰάσεις ἀρϋόμενοι, ὡς ἐκ πηγῆς ἀενάου· διὸ σὲ δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁδηγήσον ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, Καθίσματα, Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη βασιλεῦς, ἰδὼν σου χεῖρα τὴν νεκρὰν, χάριν κρατοῦσαν ἰσχυρῶς, συνεπτυγμένον, εἰλητόν, καὶ μηδενὶ τῶν παρόντων ἐπαφειῖταν· τότε προσελθὼν, ὥσπερ εὐγνώμων υἱὸς, πανευλαβῶς ἡτήσατο καὶ ἔλαβε, καὶ ἀναγνοὺς ἐθαύμασεν ἀξίως, καὶ μετὰ δέους ἀνέκραξεν. Ἄνθρωπος ὢν· τὸς Θεοῦ ὑπάρχεις, πάνσεπτε πάτερ Ἀλέξιε.

Δόξα καὶ νῦν. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχος· Ἐκ νεότητός μου. κτλ.

Εὐαγγέλιον ὁσιατικὸν καὶ ὁ Ν'. εἶτα οἱ Κανόνες.

Κανὼν πρῶτος, φέρων ἀκροστιχίδα ταύτην·
«Ἄδω προθύμως ἄσμα τῷ Ἀλεξίῳ. Κυρίλλου.»
Ῥδὴ Α'. Ἦχος Α'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Αόρατε Κύριε, καὶ Βασιλεῦ πάσης κτίσεως, Θεέ πολυέλεε, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ, ὁ δωρούμενος σοφίαν τοῖς ἀσφόις, τὸν νοῦν μου καταύγατον, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Δειλία συνέχομαι, ὑμνεῖν τὸν ὄντως σου ἄνθρωπον, τὸν θεῖον Ἀλέξιον, Δέσποτα Κύριε· ὅθεν δέομαι, καθάρας με παντοίων παθῶν, μοι χορήγησον λόγον ἐπαξιον.

Ωδίνες στερώσεως εἰς φῶς σὲ Πάτερ ἐξήγαγον, ἀκτῖνες τοῦ Πνεύματος σὲ ἀναγέννησαν, καὶ ἐξέλαμψας, ἀπὸ δυσμῶν ὡς ἄλλος ἀστὴρ παμφαέστατος, φωτίζων ἅπαντας.

Πατὴρθεν ὑπέρτιμος, καὶ ἐκ μητρὸς ὑπερένδοξος, προηλθες μακάριε, καὶ ἐκ πατρίδος κλεινῆς· σὺ δ' ἀπέβλεψας πρὸς δόξαν τῇ ἀγῇ πάντα τὰ βέοντα παρεῖδες Ὅσιε.

Ράβδος ἀνατείλασα τῆς Ἰεσσαί, ῥίζης ἄχραντε, ὡς ἄνθος ἀμάραντον, Χριστὸν ἐβλάστησας, τὸν ὑπέρχρονον Θεὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, καὶ σάρκα γενόμενον δι' ἀγαθότητα.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

«Σὲ τὸν Θεοῦ ἀνθρώπον αἰνέσω μάκαρ. Ἰωσήφ.»

Ὡδὴ Α'. Ηχος Β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Στενωτάτην ὠδεύσας ὁδὸν. ἄμεπτον καὶ ὄσιον βίον σοφῇ μετελθὼν ἐκ νεότητος· διό μου τὴν στένωσιν καταπλάτυνον τοῦ νοῦς, εὐφημῆσαι σε, τὸν πρὸς παραδείσου πλάτος αὐλιζόμενον μακάριε.

Εαυτὸν διόλου τῷ Θεῷ μάκαρ ἀναθέμενος, ἔξω σαρκὸς καὶ κόσμου ἐχρημάτισας πλούτου διαβρέοντος, τὸν οὐράνιον προτιμήσας καὶ μένοντα, καὶ ἐνεγκαμένης, πόλιν τὴν Σιών τὴν αἰωνίζουσαν.

Τῆς νηδύος σὺ τῆς μητρικῆς στείρωσιν διέλυσας, ἀποτεχθεὶς ὡς Σαμουὴλ πανόλβιε· ἐν γαστρὶ καρδίας δὲ τὸν ἀγιώτατον συλλαβὼν φόβον, ἔτεκες, πνεῦμα σωτηρίας, θείων ἀρετῶν τε διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ο Πατρὶ συνάναρχος Υἱὸς, ἔσχεν ὡς αἰτίαν σε τῆς πρὸς ἡμᾶς, Παρθένε, ὁμοιώσεως, μόνην ὑπὲρ ἅπασαν κτίσιν, ἄχραντε, καθαρὰν σε εὐράμενος· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε πᾶσαι γενεαί, καὶ μακαρίζομεν.

Ὡδὴ Γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ονομα ἐκτίσω θεομάκαρ, ἀξίως τῶν πράξεων τῶν σῶν, ὡς ἀπαλλάττων ἅπαντας νόσων σαρκὸς καὶ πνεύματος, καὶ τοῦτο σοὶ τὸ χάρισμα Πνεῦμα τὸ θεῖον δεδώρηται.

Θάνατον ὑπέστης κατὰ Παῦλον, δουλώσας τὸ σῶμά σου τῷ νῶ· καὶ θνήσκων μὲν ἐκάστοτε, αἰεὶ δ' ἀνανεούμενος, οὐκέτι ζῶ γὰρ, ἔλεγες, ζῇ δ' ἐν ἐμοὶ Χριστὸς Κύριος.

Υπῆρξας ὡς ἄσαρκος τῇ φύσει, γονέων καὶ νύμφης ὁδυρμοῖς καὶ θρήνοις μὴ καμπτόμενος, παισὶ δ' ἐμπαροινούμενος, ἔτεσι πλείστοις Ἁγίε, καὶ πᾶσι τούτοις ἀγνοούμενος,

Θεοτοκίον.

Μόνῃ συνέλαβες ἀρρήτως τὸν κτίστην τῶν ὅλων ἐν σαρκὶ καὶ μόνῃ τὸ ἀνθρώπινον, κατάρτας τοῦ προπάτορος, ρυσθῆναι ἐμεσείτευσας· ὅθεν ἀγνή, σὲ δοξάζομεν.

Κανὼν δεύτερος Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Νυττόμενος τῷ ἔρωτι τῆς ἀγνείας, θάλαμον, τοῦ ἐπὶ γῆς, οὐράνιον ἀντηλλάξω, καὶ κοσμικῶν ἡδονῶν, τὴν ἡδίστην Ἀγγέλοις ἐξομοίωσιν.

Θορύβους τοὺς ἐν βίῳ τε, καὶ ὄγκον πλούτου ἔλιπες, καὶ μετανάστης γέγονας τῆς πατρίδος, πάτερ Ἀλέξιε, τοῦ Χριστοῦ τὴν πτωχείαν ἐκμιμούμενος.

Εν πόνοις τε καὶ δάκρυσι, καὶ ἐγκρατεῖα, πάνσοφε, τὸ ἀγαθὸν ἐζήτησας, πότε ἤξει φῶς ἐπιγνώσεως τὴν ἀπάθειαν φέρον τῇ καρδίᾳ σου. Θεοτοκίον.

Ο ἄνω ἀθεώρητος τοῖς Ἀγγέλοις ἄχραντε, κάτω ἐκ σοῦ γενόμενος, καθορᾶται τέλειος ἄνθρωπος, ἀπολλύμενον κόσμον ἀνακτῶμενος.

Κάθισμα. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τοὺς ἰδρωτάς καὶ πόνους τοὺς σοὺς σοφῇ, νοερῶς θεωροῦντες πάντες πιστοί, πάσης κατανύξεως τὰς ψυχὰς ἐμπιπλάμεθα καὶ πρὸς θεῖους ὕμνους, καὶ δόξαν καὶ αἰνεσιν, τοῦ Δεσπότη τοῦ ὅλων, παμμάκαρ Ἀλέξιε, πόθῳ ἐγκαρδίῳ, ἑαυτοὺς συγκινοῦμεν, ὥδαίς σε γεραίροντες, ὡς Κυρίου θεράποντα, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ὡδὴ Δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Ωρμησας εἰς Ἑδεσσαν Πάτερ σοφῇ, φεύγων τὴν τῆς νύμφης συνάφειαν, καὶ παροικῆσας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, χρόνον πολὺν διήγαγες, ἄγνωστος πᾶσιν ἀξιάγαστε.

Σταδίῳ ἐνίκησας τὸν δυσμενῆ πλοῦτον βεβελυγμένος ἄτατον, καὶ πενητεύσας, τοῦ δὲ μένοντος αἰεὶ θησαυροῦ ὀρεγόμενος, οὗ καὶ κληρονόμος γεγένηται.

Αστεγος καὶ ἔοικος ὠφθης ἐν γῇ, ὡς τὰ θεῖα ποθήσας

σκηνώματα, κόσμου δ' ἐμίσεις τὰ ἡδέα καὶ τερπνὰ, καὶ ἔζησας ὡς Ἀγγελος, Θεῷ συνών καὶ μετὰ σώματος.

Σὲ τὸ ἱλαστήριον πάντων βροτῶν πίστει ἱκετεύω, καὶ δέομαι, εὐλογημένη! Ἰλεόν μοι τὸν κριτὴν. τὸν σὸν Υἱὸν ἀπέργασαι, ὅπως ἐν αἰνέσει δοξάζω σε.

Κανὼν δεύτερος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Υπέμεινας τὴν πτωχείαν, προσαίτης γενόμενος, πτωχὸς ὥσπερ Λάζαρος· ἔως γὰρ θεὸς ἠρέθιζε μάκαρ, τὴν καρδίαν σου, ἐπιποθοῦσαν τὸν πλοῦτον τὸν οὐράνιον.

Απέριττον καὶ ἀπράγμονα βίον ἐπόθησας, ἅπαξ σιτιζόμενος τῆς ἐβδομάδος Ἀλέξιε, πόθῳ τῆς μενούσης τε ἀδιαρρέυστου παμμάκαρ ἀγαπήσῃς.

Ναὸν Θεοῦ τὴν καρδίαν ζητῶν ἀπεργάσασθαι, ἐν οἴκῳ ἡγάπητας τῆς Θεομήτορος, ἐνδοξε, πάντοτε καθέζεσθαι, καὶ τὰ οὐράνια κάλλιη ἐνοπτρίζεσθαι.

Θεοτοκίον.

Θηλάσασα τὸν δοτῆρα, Παρθένε τοῦ γάλακτος πεινῶσαν καὶ στένουσαν νῦν τὴν καρδίαν μου κόρῃσον, πάσης ἐπιγνώσεως, καὶ κατανύξεως θείας ἱκετεύω σε.

Ὡδὴ Ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Μαράνας τὴν σάρκα σου, νηστείαις καὶ δεήσεσιν, ἅπαξ ἐβδομάδος ἄρτου μόνου, Πάτερ, μετεῖχες, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ταμίευμα ἔχων ἐν ψυχῇ, ἄρτον τὸν οὐράνιον, συντηροῦντά σε πνεύματι.

Απάντων προέκρινας τὴν ἄνω πόλιν κτήσασθαι, ὅθεν καὶ τιμὰς τὰς ἐν Ἑδέσῃ φεύγων, ἀπήρες, ἐλθεῖν εἰς Κίλικας, Παύλου προσεδρεύσων τῷ ναῷ, Κύριος δ' ἀνένευσεν, οἴκαδε σὲ ἀπήγαγε,

Τὸ ὄμμα πρὸς Κύριον ὑψώσας πανοίδιμε, πρὸ πυλῶν εἰστήκεις τῶν γονέων, δάκρυσι τούτων, καὶ σῆς τρυγόνος ἀγνῆς, κεντούμενος, βέλεσι πικροῖς, λήροις τε τῶν δούλων σου, ἀλλ' ἀνένδοτος ἔμεινας.

Θεοτοκίον.

Ωμῆτερ θεόνυμφε, τὰ τραύματα θεράπευσον ψυχῆς μου,

καὶ πάθῃ τῆς σαρκὸς μου, καὶ ῥαθυμίας σκότους ἀπέλασον, ὅπως εὐχαρίστως ἀνυμῶ, πόθῳ καὶ γεραίρω σε, τῶν πιστῶν τὴν ἀντίληψιν.

Κανὼν δεύτερος. Μεσίτης Θεοῦ.

Ροαῖς ἱεραῖς καταρδεύων πάντοτε δακρύων σου ψυχὴν, ἐγεώργησας στάχυν ἀληθῶς ἐκατοστεύοντα, γεωργῶ ἀθανάτῳ, καλῶς διατηρούμενον.

Ωράθης ἐν γῇ, πολιτείαν ἄσαρκον μιμούμενος, τῇ υπερβαλλούσῃ σου Πάτερ ἐγκρατεῖα ἀξιάγαστε, καὶ εὐχῆς προσεδρεῖα, δι' ἧς φῶς ἐχρημάτισας.

Γυρί προσευχῶν, ἁμαρτίας ἐφλεξας τὴν ὕλιν σοφῇ, ἀγρύπνοις δεήσεσι πᾶσαν ἡδυπάθειαν ἐκοίμησας, κοιμηθεὶς δὲ, πρὸς φέγγος μετέβης τὸ ἀνέσπερον.

Θεοτοκίον.

Οφῶς κατοικῶν, τὴν ἁγίαν ὥκησε νηδύν σου ἁγνή, κόσμον ἀπολλύμενον σκότει ἀγνωσίας ἀνακτῶμενος. Ὅν ἱκέτευε, πάντας φωτίσαι τοὺς ὑμνοῦντας σε.

Ὡδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Μὴ παύσῃ φέρων πρὸς Κύριον δεήσεις καὶ εὐχὰς, πανοίδιμε, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, τῶν προσιόντων τῇ χάρα σου καὶ σεβομένων ταύτην ὡς θαυματόδωρον.

Εχθροῦ καθεῖλες φρυάγματα, καὶ πάντα πειρασμῶν ὀχυρώματα, σταυροῦ τῇ χάριτι, ῥωσθεὶς ἐνθῶς πανεύφημε, καὶ νῦν πιστῶν προστάτης Θεῷ παρίστασαι.

Βίον ἀπλοῦν καὶ ἡσύχιον ποθήσας, τῆς πατρίδος ἐξέφυγες, εἰς ξένην Ὅσιε, κακεῖ τιμαῖς ἐνοχλούμενος, ἐν πύλαις σῶν γονέων διήγες ἄγνωστος.

Θεοτοκίον.

Υμνεῖν αἰεὶ σε ὀφείλομεν, ἀλλ' ὁμως πρὸς ἀξίαν οὐ σθένομεν, διὸ θαυμάζοντες πίστει τιμῶμεν τὸ ἄφραστον, φρικτῶς ἐν σοί, Παρθένε, πραχθὲν μυστήριον.

Κανὼν δεύτερος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ναὸν ζῶντα Θεοῦ ὡς γενόμενον, τοῦ Χριστοῦ τὸ σκηνώμα, ἡ Ἀπειρόγαμος προσφανεροῖ κρυπτόμενον, καὶ δοξάζει λαμβάνειν σπουδάζοντα.

Αἰ εὐχαὶ σου Θεῷ ὡς θυμίαμα, μάκαρ, προσεδέχθησαν· ἔθεν τῷ βίῳ σου, τὰ τῶν πιστῶν φρονήματα εὐωδίας, Πνεύματι χάριτι.

Ιερὰ πολιτεία κοσμούμενον, πάλιν ὁ Χριστὸς μὴ βουλόμενον ἔνδοξε, σὲ τῇ πατρίδι δίδωσιν, ἀποφεύγοντα δόξαν τὴν πρόσκαιρον. Θεοτοκίον.

Νόμους φύσεως, ἄχραντε Δέσποινα, ὁ δημιουργὸς καινουργήσας τῆς κτίσεως, ἐκ σοῦ ἀρρήτως τίκτεται, καὶ θεοῖμε δι' ἅμετρον ἔλεος.

Κοντάκιον, πρὸς τό. Ἐπεφάνης σήμερον.

Αλεξίου σήμερον τοῦ πανολβίου ἑορτὴν τὴν πάνσεπτον ἐπιτελοῦντες εὐλαβῶς, αὐτὸν ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις Ὅσιον τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα. Ὁ Οἶκος.

Τὶς τὰς σεπτὰς σου ἀρετὰς ἀξίως εὐφημήσει, καὶ ἱκανῶς αἰνέσει· Ἀλέξιε θεόφρων, τὴν σωφροσύνην, τὴν ὑπομονήν, τὴν πραότητα, τὴν ἐγκράτειαν τὸν ἀκατάπαυστον ὕμνον, τὴν ἄχραν σκληραγωγίαν, τὴν ἅμετρον ταπείνωσιν, δι' ὧν Ἀγγέλους ἐφάμιλλος γενόμενος, πρεσβεύεις αἰεὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός. Διὸ ἀκούεις, Ὅσιε, παρὰ πάντων πιστῶν· Χαίροις Ὅσιον τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ'. Μαρτίου μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξίου, τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Στίχοι.

- » Ἄνθρωπος ἐν γῇ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς. μόνος,
- » Ἐξείς τι καινὸν καὶ πόλῳ Πάτερ, μόνος.
- » Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ, Ἀλέξιε, πότμον ἀνέτλης.

Ὡδή Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ανθρωπίνως σε τοῦ βίου, Πάτερ ὅσιε, δεόν ἐξέρχεσθαι, χάρτην λαβὼν, ἐν αὐτῷ, ὅστις εἶ, ἐδηλωσας σαφῶς, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εὐφρόσυνος παρέδωκας τῷ πνεύματί σου τῷ Θεῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λόγος ἄνωθεν ἠχῆσας, συνεχάλεσε Ῥώμης οἰκήτορας πάντας, ὁμοῦ συνελθεῖν, Θεόφρων Ἀλέξιε, πρὸς τὴν κηδείαν σου, ἀποδόσαντας σοὶ τε τιμὴν τὴν πρέπουσαν, καὶ τῷ πάντων κτίστῃ δόξαν.

Ενθους ἔφριξεν ἀναξὶς εὐσεβεστάτος, τὰ κατὰ σὲ ἐπιγινούς· ὅθεν πρὸς τὸ σκῆνός σου σπεύσας, τὸν εὐσχημον χάρτην ἔλαβε, καὶ ἀναγνοὺς ἀνέκραξεν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Θεοτοκίον.

Ενὴν δύναμιν, Παρθένε, σοὶ παρέσχετο, σάρκα ἐκ σοῦ προσλαβὼν ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων Κύριος· διὸ θεράπευσον τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος, πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Κανὼν δεύτερος. Ἀντίθεον πρότταγμα.

Επέμεινας ὅσιε, τῶν γεννητόρων, πυλῶσι καθήμενος καὶ ὅλως ἀγνοούμενος, καὶ παίδων παροιναίαν ὑποδεχόμενος, καὶ καταπατίζόμενος δεινῶς, καὶ ἐν πτωχείᾳ πολλῇ θλιβόμενος.

Σαρκὸς σου τὸ φρόνημα ἀπονεκρώσας, ὁρῶν τοὺς γεννητόρας, καὶ τούτοις ἀγνοούμενος τῆς φύσεως ἔστεγες τὴν βίαν ὅσιε, καὶ τὴν παρόρασιν τῶν σῶν ἀπείρων παίδων, ἐπιθλιβόντων σε.

Ωθαῦμα! πῶς ἔμεινας αἰεὶ πτωχεύων, ἐν πλούτῳ, Ἀλέξιε, ἀπείρου ταπεινώσεως; πῶς ἤνεγκας παῖζεσθαι καὶ οὐκ ἐνιδίεσθαι, ὑπὸ παίδων πάνσοφε τῶν σῶν, ἀγνοησάντων τὴν πολιτείαν σου; Θεοτοκίον.

Μεγάλου διάκονος σὺ μυστηρίου ἐγένου πανάμωμε Θεὸν γὰρ ἐσωμάτωσας, μεγάλων κακῶν ἡμᾶς ἀπολυτρούμενον, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας ἀγνή, εὐλογημένη, θεοχαρίτωτε.

Ὡδή Η'. Παῖδες εὐαγεῖς.

Ιδεῖν πᾶσα πόλις σε Ῥωμαίων ποθοῦσα, συντόνως κατηπείγετο· ἀναξὶς δὲ προσέταξεν ἐν τῷ ναῷ τεθῆναι σε, κακέῃ πάντας ἀρύεσθαι νόσων ἰάματα, καὶ χαίρειν διὰ σὲ, καὶ δοξάζειν τῶν Δεσπότην πάντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωράθης παιδρότατος τὴν ὄψιν, ἐκλάμπων, φωτοειδὲς τις ὥσπερ Ἀγγελος· Δαίμονες ἡλαύνοντο, νόσοι ἐδιώκοντο τυφλοὶ τὸ φῶς ἀνέβλεπον, καὶ ἀνορθοῦντο χολοὶ, πᾶς κεκακωμένος ἰάθη, χαίρων, εὐλογῶν, δοξάζων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κηδεῦσαι τὸ σκῆνός σου ἡ πόλις συνῆλθε μετ' εὐλαθείας, προσκομίζουσα ἄσματα ἐξόδια· βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες παρί-

σταντο γεραίροντες, και μοναχῶν ἡ πληθὺς· χοροὶ σε ἱερέων ἐκύκλουν και ἀρχιερέων, ὑμνοῦντες τὸν Σωτῆρα.

Θεοτοκίον.

Υπὸ τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας, και μόνης ὑπεραπείρου ἀγαθότητος, ὁ Θεὸς καμπτόμενος, διὰ σοῦ ἐπέφανε τοῖς ἐπὶ γῆς θεόνυμφε, σωματωθεὶς ἀληθῶς, και πάλιν διὰ σοῦ οἰκεῖται τοὺς ὁμολογοῦντας αἰεὶ σε Θεοτόκον.

Κανὼν δεῦτερος. Κάμινος ποτέ.

Αγνωστος τὸ πρὶν γεννήτορσιν ὑπάρχων, ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκδημίας σου, τούτοις τὸ μυστήριον ἐκκαλύπτεις φανερούμενος, εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐνδοξε, τοῦ μεγάλως σε και ἀξίως δοξάσαντος.

Κύριος φωνῇ μεγάλη φανεροῖ σε, πάση τῇ Ῥώμῃ τὸν κρυπτόμενον θησαυρὸν πανόλβιε, ἐν πτωχοῦ σχήματι κείμενον, και δωρεαῖς ἰάσεων, ἅπαντας τοὺς ἐν πίστει σοὶ προσιόντας πλουτίζοντα.

Αρχοντες λαῶν και βασιλεῖς συνῆλθον, και ἱερεῖς μάκαρ κηδεύσαι σε, Θεοῦ ἐπινεύσεις, και κατείδον μέγα θέαμα, θαμβούμενοι τοῖς θαύμασιν, Ὅσιε, οἷς ἐτέλεις, θεία δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ρεύσαντας ἡμᾶς τῇ πάλαι παραβάσει, ἀνακαινίζων ὁ φιλάνθρωπος, ἀρρεύστως σεσάρκωται ἐξ ἀφάρτου σου πανάμωμε νηδύος, και ἐβρύσατο ἅπαντας ἁμαρτίας καταφθορᾶς παναμώμητε.

Ὡδὴ Θ'. Ἄπας γηγενής.

Ρόδον εὐθαλὲς ἐκ Ῥώμης ἐβλάστησας, και εὐωδιάσας πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, θαυμάτων λάμπεισι κλειζόμενος, και ἀρετῶν ἀκρότησι καλλωπιζόμενος· διὸ πᾶσα τῶν πιστῶν γεραίρει σε Ἐκκλησία, λαμπρῶς εὐφημοῦσά σε. Ἴδες ἅπερ ζῶν ἐπόθεις οὐράνια, Πάτερ, σκηνώματα· ὥς γὰρ ἐξεδήμησας, ἐδέξαντό σε ἅγιοι Ἀγγελοι, σὺν Ἀποστόλοις Μάρτυρες, Ἱεραρχῶν τε χοροὶ, σὺν Προφήταις Ὅσιοι και Δίκαιοι, και Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐστεφάνωσε.

Λάμπεισιν αἰετῆς ἁγίας χάρας σου, Λαύρα, νῆσος Πέλοπος, σὺν σκηνώμα, Πάτερ, καταυγάζεται, και ἐμφαιδρύνεται βοῶνταίς τῶν θαυμάτων σου, και πᾶσα χώρα πιστῶν ἐκδοῶσα· Χαίροις παναοίδιμε, δοσιότατε πάτερ Ἀλέξιε.

Ορεξον κάμοι τὴν θείαν βοήθειαν θερμαῖς πρεσβείαις σου· πρόφθασον, και ῥῦσαί με νόσου βαρείας ψυχῆς και σώματος· και δὸς τῷ σῷ θεράποντι ποιεῖν, ἐκάστοτε, τοῦ Κυρίου τὰ σεπτὰ θελήματα, θεοδόξαστε πάτερ Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον.

Υψιστον Θεόν, σωτῆρα κυήσασα τὸν πανοικτίρμονα, οἰκτερον τὸν δουλόν σου, πρὸς μετανοίας τρίβους ὁδήγησον, τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ νέου ποιήσον, τῶν αὐτοῦ με ἐνεδρῶν περίζωσε, και πυρὸς αἰωνίου ἐξάρπασον.

Κανὼν δεῦτερος. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ιδεῖν, κατηξίωσε Θεοῦ τὴν δόξαν ὅσιε, αὐτοῦ σε ἐν τέλει μάκαρ δοξάσαντος· φῶς γὰρ οἱ μὴ βλέποντες εἶδον, και τῷ λαλεῖν ἐβόων, οἱ πρῶην τυγχάνοντες ἄλλαλοι παναοίδιμε Ἀλέξιε.

Ωράθης προκείμενος, και πρὸς ταφὴν ἀγόμενος, ὥσπερ ἥλιος, Πάτερ πέμπων ἰάσεων τὰς μαρμαρυγὰς παραδόξως, και σχοτεινὰ πάθη φυγαδεύων, και φλέγων τοὺς δαίμονας, και φωτίζων τοὺς θεόφρονες.

Συνῆλθε κηδεύσε σε πατριαρχῶν ὁ πρόκριτος, βασιλεὺς τε ὁ λίαν φιλοχριστότατος, ἄρχοντες πρεσβύται και νέοι, και μοναστῶν χοροὶ· θεία νεύσει, καθαγιαζόμενοι τῇ προσφύσει σου μακάριε.

Ηρπάγης ἐν ἄρματι τῶν ἀρετῶν ὀχούμενος, και κατεπαυσας ἐνθα δόσιον τάγματα, και τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, Πατριαρχῶν, και πάντων δικαίων, μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο, τῶν τμῶντων σε Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον.

Φωνήν σοι προτάγομεν τοῦ Γαβριὴλ γηθόμενοι, Χαῖρε λέγοντες, χώρα ἡ ἀγεώργητος· χαῖρε τῆς κατάρας ἡ λύσις· χαῖρε πηγὴ ὕδατος τοῦ ζῶντος, Ὅσιων τὸ καύχημα, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ω θαῦμα! πῶς ἐν πυλῶσι σῶν γεννητόρων χρονίως, ὥς τις ἀδάμας, ὑπέστης, φύτρεως βία μὴ καμφθεῖς, γονέων τε και συζύγου, Ἀλέξιε, πικροὺς θρήνους;

Θεοτοκίον.

Χροστοπλοκώτατε πύργε.

Ἐν τοῖς Αἰνοῖς. Ψάλ. τὰ ἐφεξῆς Προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος Α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε συμφώνως ἐν ὕμνοις πιστοὶ τιμήσωμεν, τὸ μέγα τῶν Πατέρων, και Ὅσιων τὸ κλέος, Ἀλέξιον τὸν ὄντως ἄν-

θρωπον τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀκηράτοις χαρίσμασιν, ἐν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς, ἐθαυμάστωσεν.

Οἱ ἀσθενεῖαις βαρεῖαις ἐξεταζόμενοι, προσέλθετε προθύμως, Ἀλεξίῳ τῷ πάνυ· οὗτος γὰρ ἰαταὶ πάντων τῶν πσιπῶν πάθη τὰ χαλεπώτατα, ῥῶσιν παρέχων βεβαίαν τοῖς πρὸς αὐτὸν προσιοῦσιν ἀδιστάκτῃ ψυχῇ.

Ως παρρησίαν μεγίστην τῶν πόνων ἐπαθλον, ἔχων πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱκετεύων μὴ παύσῃ, ῥυσθῆναι τῶν σκανδάλων τοῦ πονηροῦ, κοσμικῶν τε κακώσεων, τοὺς σοὺς ἱκέτας, ὧ ἀνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς εὐσεβείας οἱ παῖδες πόθῳ συντρέχουσιν, Ἀλέξιε τρισμάκαρ τὴν ἁγίαν σου μνήμην πιστῶς πανηγυρίσαι, ὑμνοῦντες Θεόν, ἐν ᾧδαῖς τε καὶ ᾠμασι, τὸν θαυμαστὸν ἐν ἁγίοις, ὃς ἐκπληροῖ τὰς εὐχὰς τῶν φοβουμένων αὐτόν.

Σήμερον τέρπεται πᾶσα ἡ Πελοπόννησος, καὶ πόλις Καλαβρυτῶν, σὺν τῇ ἁγίᾳ Λαύρᾳ, πλουτοῦση τὴν σὴν χάραν, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ σὲ Πάτερ δοξάζοντος, καὶ δι' αὐτῆς ἐνεργοῦντος πᾶσι πιστοῖς τῶν θαυμάτων τὰ παραδόξα.

Δόξα. Ἦχος πλ. Α'.

Αδαμάντιε τὴν ψυχὴν, πῶς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσωμεν; Σὺ γὰρ μέτρα φύσεως ὑπερέβης, ὑποστάς ὡς ἄσαρκος πάντα κόπον, πόνον καὶ ἀνθρωπίνης καρδίας. Φίλτρων ἐκαρτέρεις ὀδύνας φιλοστοργίας σπαραγμοὺς, συγγενεῖας πόθον, οἰκετῶν παροινίας, ἀσκήτεως ἀγῶνας, σκληραγωγίας βασάνους. Ξένος ἕξῃς ἐν τῇ πατρίδι, ἄγνωστος ἐν τοῖς οἰκείοις, ἀσώματος ἐν σαρκί. Ἐν πίστει μέγας, ἐν ταπεινώσει θαυμαστός, ἐν πειρασμοῖς ἀκράνδατος, ἐν πᾶσιν ἁθλοῖς νικηφόρος. Ἀγίε Ἀλέξιε πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΛΕΞΙΟΥ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ιδοὺ πάρεστιν ὁ καιρὸς τῆς ἐγκρατείας ἀγαπητοί· τὸ στάδιον ἡνέφκται· ὁ ἀγωνοθέτης καὶ βασιλεὺς Χριστὸς ἄνωθεν ἵσταται βλέπων τὴν προθυμίαν τῶν ἀθλητῶν· οἱ ἅγιοι Ἀγγελοι κρατοῦσι τὰ στήθη τῆς θείας χάριτος ὡς βραβεῖα πολύτιμα, ἵνα στεφανώσωσι πάν-

τας, ὅσοι νομίμως ἀθλήσωσι, καὶ νικήσωσιν ἀνδρείως τὸν ἀποστάτην καὶ ὑπερῆφανον Δαίμονα. Διότι πᾶς ὅστις γενναίως ἀγωνισθῇ κατὰ τῆς ἀμαρτίας, οὐχὶ πρόσκαιρον ἀπολαμβάνει τιμὴν καὶ στέφανον εὐμάραντον, ἀλλὰ δόξαν αἰώνιον, καὶ ἀμοιβὴν ἀτελεύτητον. Οἱ μὲν γὰρ βασιλεῖς τῆς γῆς ὅταν γυμνάζωσι τοὺς στρατιώτας ἀπονέμουναι ἓνα καὶ μόνον χάρισμα φθαρτὸν καὶ ἐπίκηρον, καὶ μόλις ὀλίγων χρυσῶν νομισμάτων ἄξιον, καὶ τοῦτο πάλιν εἰς καὶ μόνος λαμβάνει, ὅστις ἀριστεύσῃ καὶ φανῇ πάντων τῶν ἄλλων στρατιωτῶν ἰσχυρότερος. Ἀλλ' ὁ ἐπουράνιος Βασιλεὺς ἀτελεύτητον ἡμῖν χαρίζει μακαριότητα, καὶ ταύτην κληρονομοῦσιν ὅσοι πολεμήσωσι γενναίως. Αὐτὸς ἡμᾶς προσκαλεῖ καὶ σήμερον ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου λέγων· α' Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. β' Ὅστις θέλει φρεσίν· οὐδὲνα βιάζει· δῶρον γὰρ ἡμῖν ἔδωκε τὸ αὐτεξούσιον· προσκαλεῖ δὲ πάντας ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ διψᾷ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, διὰ τοῦτο καὶ νοουθετεῖ καὶ διδάσκει πόσον κέρδος ἔχει ὅστις ἀπαρνηθῇ τὴν σάρκα καὶ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς, ὑπομένων τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πόνους τῆς ἐγκρατείας, καὶ μιμούμενος τὸ πάθος τοῦ Κυρίου. Διότι λέγει πάλιν· α' Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; β' Ὅλος ὁ κόσμος οὐκ ἔστιν ἀντάξιός τῆς ψυχῆς. Κἂν λοιπὸν κερδίσῃ τις ὅλον τὸν κόσμον, (ὅπερ ὑπάρχει σχεδὸν ἀδύνατον)· κἂν ὑποταχθῶσιν εἰς αὐτὸν ὅλαι αἱ ἡγεμονίαι καὶ τὰ βασίλεια τῆς οἰκουμένης, ἔπειτα κολασθῇ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, οὐδὲν ὠφέλησεν, ἀλλ' ἀπώλεσε τὸ πᾶν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀσυγκρίτως περισσύτερον ὄφελος ἀπολαμβάνει ὁ μικρότερος δούλος τοῦ Χριστοῦ, παρὰ τὸν κραταιώτατον καὶ πλουσιώτατον βασιλέα τῆς γῆς, ἔπρεπεν ἵνα φροντίζωμεν μὴ περὶ πρόσκαιρων σωματικῶν ἀπολαύσεων, ἀλλὰ περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀκολουθοῦντες πιστῶς τῷ Δεσπότη Χριστῷ· ὅστις διὰ τὸν ὀλίγον ἡμῶν κόπον ἀποδίδωσιν εἰς ἡμᾶς αἰώνως ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οἱ ὀκνηροὶ καὶ ῥάθυμοι ἀμελοῦσιν ὡς φιλόσαρκοι, λέγοντες, ὅτι παρῆλθεν ἤδη τῶν ἀγώνων ὁ καιρὸς, καὶ ἡ φύσις ἡσθένησεν, οὐδὲ δυνάμεθα πλέον φυλάξαι τὴν ἐγκράτειαν καθὼς οἱ παλαιοί. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη πρόφασίς ἐστι δαιμονική. Πάντα καιρὸν δυνάμεθα τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς ἀγωνίζεσθαι, ἐὰν θέλωμεν. Ἐχομεν τοσούτων ἁγίων ὑποδείγματα καὶ παλαιῶν καὶ νεωτέρων, ἅτινα καθίστανται εἰς ἡμᾶς ἑλεγχος πρὸς πολλὴν ἡμῶν αἰσχύνην καὶ καταφρόνησιν. Βλέπομεν γὰρ νέους εὐγενεῖς καὶ βασιλέων υἱοὺς καὶ ἀπογόνους, οἵτινες οὐ μόνον δόξαν καὶ πλοῦτον καὶ πᾶσαν σαρκικὴν ἡδυσπᾶθειαν κατεφρόνησαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς φιλάτους γονεῖς αὐτῶν κατέλιπον, καὶ αὐτὴν (τὸ θαυμασιώτερον τὴν ἡγαπημένην αὐτῶν σύζυγον, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ποιητοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν. Τοῦτο δὲ τὸ ἐθελούσιον διαζύγιον ὑπέμειναν καὶ ἄλλοι δούλοι τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, στερηθέντες πασῶν τῶν σαρκικῶν ἀπολαύσεων, καὶ τὸν ἔνθεον ἔρωτα προτιμήσαντες, ἀλλὰ πλέον τῶν ἄλλων κατόρθωσεν ὁ πτωχὸς τῷ σώματι, τῇ δὲ ψυχῇ πλουσιώτατος Ἀλέξιος, ὁ τοῦ Θεοῦ ὄντως ἄνθρωπος, καὶ δούλος αὐτοῦ γνησιώτατος, ὅστις διέ-

τριψι τοσούτους χρόνους ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ὑπὸ μὲν τῶν συγγενῶν ἀγνοούμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ἐμπαιζόμενος. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ὑπέμεινεν ὁ γενναῖος ἀγωνιστὴς ἀναλογιζόμενος τὴν πλουσίαν ἀμοιβὴν καὶ τὸν πολύτιμον στέφανον, ὃν ἔμελλεν αὐτῷ ἀνταποδώσειν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης εἰς τὸν Παράδεισον· διὸ καὶ ἀπρηνῆθη τελείως τὸν ἔξω ἄνθρωπον καὶ ἀράμενος τὸν σωτήριον σταυρὸν τῶν θλίψεων ἠκολούθησε τῷ Δεσπότη ἀγαλλιώμενος. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, χάριν τῆς ἐπὶ γῆς προσκαίρου κακοπαθείας καὶ θλίψεως, ἀπολαύει αἰώνιον εὐφροσύνην καὶ ἄρρητον ἀγαλλίασιν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ βασιλείαν ἀδιάδοχον δικαίως καὶ πρεπόντως· διότι ὅστις νικήσῃ τὴν σαρκικὴν φιλαυτίαν καὶ ὅλον αὐτῆς τὸν στρατὸν, ἦγουν ὅλα τὰ πάθη τοῦ σώματος καθυποτάξας αὐτὰ τῷ πνεύματι, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν ἐντολὴν, οὗτός ἐστιν ἄξιος ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων, πολὺ πλέον παρὰ τὸν βασιλέα Ἀλέξανδρον, καὶ τοὺς Καίσαρας, καὶ τοὺς λοιποὺς μονάρχας, ὅσοι τὸν κόσμον ἐξουσίασαν. Διότι οἱ ἐνάρτεροι δούλοι τοῦ Θεοῦ νικῶσι τὰ ψυχροκόνα πάθη τῆς σαρκός, καὶ καταβάλλουσι τοὺς Δαίμονας· ὅθεν καὶ δικαίως παρὰ Θεοῦ ἀντιδοῦνται, ἀπολαμβάνοντες παρ' αὐτοῦ βασιλείαν ἀδιάδοχον καὶ αἰεὶ διαμένουσιν. Τούτου τοῦ θαυμαστοῦ Ἀλεξίου τὸν βίον, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, βούλομαι σήμερον διηγέσθαι, καὶ προσέχετε ἀκριβῶς, ἵνα λάβητε πολλὴν τὴν ὠφέλειαν, διότι ἄλλος ἁγίου βίος οὐκ ἐστὶ παρὰ τοῦτον κατανυκτικώτερος ἅμα καὶ ὠραιότερος.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εὐσεβεστάτων βασιλέων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου, ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ῥώμην ἄρχων τις ὀνόματι Εὐφημιανός. ἄνθρωπος πλούσιος μὲν τὰ σωματικά ἀγαθὰ, πλουσιώτερος δὲ τὰ ψυχικά, καὶ πλείστα ἐνάρτερος καὶ θαυμάσιος, ἐργάτης ἐπιμελῆς καὶ ἄοκνος τοῦ μυστικοῦ ἀμπελῶνος τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ, οὗ τινος πάσας τὰς ἐντολὰς ἐσπούδαζε φυλάττειν ἀπαρασάλευτα, ἐξαιρέτως δὲ κατὰ τὴν ἐλεημοσύνην ὑπῆρχεν ἀμίμητος, διανέμων καθ' ἑκάστην ἀφθόνην εἰς τοὺς ἐνδεδεῖς τοῦ πλούτου τὰς χάριτας· ἔτρεφε πεινῶντας, ἐνέδου γυμνοὺς, ὑπεδέχετο ξένους, καὶ τούτους ἐφιλοξένοι καὶ εὐηργετοὶ πλουσιοπάροχα, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὁ εὐλογημένος αὐτοῦ οἶκος ὑπῆρχε λιμὴν τῶν πενήτων καὶ καταφύγιον. Ἔῃχε δὲ καὶ ὑπὲρ τὰς πολλὰς χρυσοζώνους καὶ φοροῦντας ἱμάτια λαμπρὰ καὶ πολύτιμα· αὐτὸς δὲ ὁ ἀείμνηστος ἔτρωγε πάντοτε μετὰ τὴν ἐννάτην ὥραν ἀπαξ τῆς ἡμέρας, καὶ πρῶτον μὲν συνήθροιζεν ἀνθρώπους πτωχοὺς, ὅσους εὕρισκεν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ παρατιθεῖς αὐτοῖς τράπεζαν, ὑπηρετεῖ χειρὶν ἰδίαις αὐτός, ὅπως ἔχει μισθὸν περισσότερον. Τῶν δὲ συγγενῶν αὐτοῦ φίλων τινὲς δι' ἀνοήσιαν ἔψεγον αὐτὸν πολλάκις, λέγοντες, ὅτι πράττει πρᾶγμα ἀπρεπὲς ὑπηρετῶν πένητας ἀνθρώπους τοιοῦτος ἄρχων περιφανέστατος· ἀλλὰ τοῦτο τοῖς ὑπηρεταῖς ἀνῆκει, κακεῖνοι ποιήτωσαν τὰ δέοντα. Ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς μετὰ ταπεινώσεως ἀπεκρίνατο λέγων· αὐτοὶ εἰσὶν ἀδελφοί τοῦ Κυρίου μου, ὅστις προσέταξεν εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἵνα τοὺς ἀγαπῶμεν, καὶ ὅσιν εὐεργεσίαν ποιήσωμεν εἰς αὐτοὺς, αὐτοὶ ἡμῶν ἀνταμείβει τὴν χάριν πλουσιοπάροχον. Ὁ ὑπῆρχε δὲ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ, Ἀγλαΐς ὀνόματι, γυνὴ

εὐλαβὴς καὶ ἀγαθὴ, καὶ ἦσαν καὶ οἱ δύο πορευόμενοι ἄμειπτοι τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, πλὴν εἶχον λύπην, διότι ἦσαν ἄτεκνοι· μὴ γεννησάντες παῖδιον διάδοχον τοῦ γένους καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν. Ὅθεν ἐδέοντο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ μετὰ πίστεως, ἵνα δώσῃ τέκνον αὐτοῖς κατὰ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Ὁ δὲ Κύριος ἐπήκουσεν αὐτῶν τῆς δεήσεως· καὶ συλλαβούσα ἡ Ἀγλαΐς, ἐγέννησεν υἱὸν καὶ ὠνόμασαν αὐτὸν Ἀλέξιον. Ἐγένετο λοιπὸν πολλὴ χαρὰ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην καὶ ἄμετρος ἀγαλλίασις. Ἀφοῦ δὲ τὸ παιδίον ἀπεγαλλίασαν, παρέδωκαν αὐτῷ διδασκάλους εἰς σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ ἐδιδάσκετο μέχρις ἡλθεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον. Καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ὀξύνοιαν καὶ εὐφυΐαν, ἔμαθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν πᾶσαν παιδείαν ἐκκλησιαστικὴν τε καὶ κοσμικὴν, καὶ ἀπέβη σοφώτατος. Ὅθεν γνωρίσας τὸ μάταιον τοῦ κόσμου καὶ ἄστατον, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν, ἐβουλεύσατο βουλὴν ἀγαθὴν, ἵνα ἀπαρνηθῇ τὰ πρόσκαιρα καὶ εὐμάραντα ἀγαθὰ τῆς παρούσης ζωῆς, ὅπως κληρονομήσῃ τὰ ἄφθαρτα καὶ αἰώνια. Ταῦτα μελετῶν καθ' ἑκάστην, ὁ ἐκ Θεοῦ πεφωτισμένος καὶ πάνσοφος Ἀλέξιος, ἐνεδύθη ῥάσον τρίχινον κρύφα τῶν γονέων του· καὶ τοῦτο μὲν ἐφόρει κατάσαρκον, ἔξωθεν δὲ περιεβάλλετο μεταξωτὰ καὶ χρυσοῦφαντα, ὅπως μηδεὶς περὶ αὐτοῦ ὑποψίαν τινὰ λάβῃ. Οἱ δὲ γονεῖς ἀγνοοῦντες τὴν ἔνθεον αὐτοῦ γνώμην, ἐσπούδαζον αὐτὸν εἰς γάμον συνάψαι, λίαν ποθοῦντες ἰδεῖν ἀπογόνους. Ἐβρυνήσαντες οὖν εἰς τὴν Ῥώμην, εὗρηκαν κόρην ὠραίαν καὶ πάγκαλον ὁμοίαν αὐτῷ καὶ πλουσίαν καὶ εὐγενὴ ἐκ γένους βασιλικοῦ. Ὁ δὲ Ἀλέξιος εἶχε τὴν καρδίαν ἀνυψωμένην εἰς τὰ οὐράνια καὶ οὐδέποτε περὶ ἐπιγείων ἐφρόνει, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην προσήχετο μυστικῶς πρὸς τὸν κρυφιογνώστην Θεόν, καὶ διὰ τοῦτο ποταμὸν ἔρρεε δεόμενος ὅπως αὐτὸν διασώσῃ τῶν παγιδῶν τοῦ κοσμοκράτορος Διαβόλου, καὶ φωτίσῃ πρὸς τὸ συμφέρον. Καὶ τοιαῦτα μὲν ἔλεγε προσευχόμενος σχεδὸν δι' ὅλης τῆς νυκτός, τὴν ἡμέραν δὲ πάλιν ἔτρεχεν εἰς τὰς ἐκκλησίας χάριν προσκυνήσεως, καὶ τοῖς πτωχοῖς ἐμοίραζεν ἐλὲν καὶ φανερά καὶ ἀπόκρυφα· ἵνα καὶ αὐτοὶ παρακαλῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν Κύριον, ὅπως τύχῃ σωτηρίας. Πρὸς δὲ τοὺς γονεῖς ἔλεγεν ὅτι τὸν γάμον οὐ στέργει, διότι ἔχει φροντίδας καὶ μερίμνας πολλὰς. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐπαραβίασαν αὐτὸν πρὸς ὑπακοήν, λέγοντες, ὅτι ἡ νύμφη ὑπῆρχεν ἡδὴ ἐκλελεγμένη, καὶ τοιαύτην ἄλλην ὁμοίαν ὑστερον οὐχ εὐρήσουσιν. Ὅθεν μὴ δυνάμενος ἐναντιωθῆναι πρὸς τοὺς γονεῖς ἔστερξε μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ ἐγράφη τὸ συνοικέσιον, ἔσωθεν ὁμῶς ἐμελέτα κατὰ διάνοιαν, ἵνα φύγῃ δραπετεύσας εἰς τόπον ξένον, ὅπως φυλάξῃ τὴν παρθενίαν ἄφθορον. Ὡς οὖν ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς νυμφεύσεως, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Βονιφατίου καὶ ἐστεφάνωσαν τὸ ἀνδρόγυνον. Ἐπειτα μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων καὶ ἄλλων μουσικῶν ὀργάνων, διῆγον ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ χαίροντες οἷτε ἄρχοντες τοῦ παλατίου καὶ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν νεογάμων κατὰ τὸ σύνθημα. Τὸ ἑσπέρας δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνεχώρησαν ἐπευχθέντες τοῖς νεογυμφοῖς· καὶ τούτους οἱ γονεῖς ἔως εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον συνοδεύσαντες ἀπεχαιρέτησαν. Ὁ δὲ νέος ἀφοῦ ἔμεινε μετὰ τῆς νύμφης

πάσαν Κυριακήν, ἀφ' οὗ ἐκοινώνει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἡ δὲ τροφή ἦν ἄρτος καὶ ὕδωρ, καὶ ταῦτα σύμμετρα, μόνον ἵνα μὴ ἀπο-
θάνῃ διὰ τὴν ἄμετρον ἐγκράτειαν· προσήχето δὲ καὶ ὅλην τὴν νύκτα
καὶ τὰς ἡμέρας τὸ πλεῖστον μέρος. Βλέπων οὖν ὁ φθονερὸς καὶ μι-
σάνθρωπος Δαίμων τὴν καρτερίαν αὐτοῦ τὴν θαυμασίαν, ἐτίριζε τοὺς
ὀδόντας καὶ ἔσπειρε δεινούς καὶ μεγάλους πολέμους, ὅπως αὐτὸν
ἀναγκάσῃ ἀποβαλεῖν τὴν ἀνείκαστον ἣν εἶχεν ὑπομονήν. Καὶ πρῶτον
μὲν παρώχυνε τοὺς δούλους εἰς τὸ πειράζειν αὐτὸν καὶ ἐνοχλεῖν· καὶ
ἄλλοι μὲν ἐλοιδώρουν καὶ ἐρῥάπιζον αὐτὸν, ἕτεροι δὲ κατέχεον ἐπ'
αὐτοῦ τῶν ἀγγείων τὰ ἀποπλύματα, καὶ ἄλλας ὑβρεῖς καὶ παροινίας
πολλὰς ἐπραττον εἰς αὐτὸν ἄνθρωποι τρυφῶντες καὶ ἀτακτοῦντες εἰς
οἰκίαν μεγάλην· τὸν δὲ διωρισμένον αὐτοῦ φροντιστὴν πολλὰκις ἐλάν-
θανον ἡ καὶ παρήκουον νοουθετοῦντα. Αὐτὸς δὲ ὁ ἀείμνηστος ὑπέμεινε
πάντα σιωπῶν, καὶ γινώσκων ὅτι ἐκ δαιμονικῆς ἐνεργείας ἐγίνοντο,
καὶ πώποτε οὐτ' ἐγόγγυσεν, οὔτε λόγον εἶπε κατ' αὐτῶν ἀπρεπῆ
μόνον τὸν δεσπότην Θεὸν ἐκέλευεν, ἵνα μέχρι τέλους ὑπομονὴν αὐτῷ
παρέχῃ, μήπως ζημιωθῇ τὸν μισθὸν τῆς ἀνταποδόσεως. Οὐ μόνον
δὲ τούτων εἶχε τὸν πόλεμον ὁ ὁσιος, ἀλλὰ καὶ ἕτερον χαλεπώτερον.
Τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς νύμφης ἐβλέπε πρὸς τὸ κελλίον τοῦ
οἴου, διότι ἡ νύμφη, ὡς ἄλλη νέα Ροῦθ, οὐκ ἠθέλησεν ἐπανελθεῖν
εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἀλλὰ μετὰ τῆς πενθερᾶς συνεκάθητο,
καὶ συνέκλειον ἀμφοτέραι πολλὰκις ὀδυρόμεναι ἡ μὲν τὴν χηρείαν, ἡ
δὲ τοῦ φιλάτου καὶ μονογενοῦς υἱοῦ τὴν ὀρφανίαν καὶ στερήσιν, καὶ
οὔτε τὸ μάκρος τοῦ χρόνου, οὔτε αἱ παρὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων
παντοῖαι παρηγορίαι ἠδύναντο καταπραῦναι τὸ πολὺ τῆς θλίψεως
αὐτῶν· ἀλλ' ὅσον ὁ χρόνος προήρχετο μηδαμῶθεν φέρων μηδεμίαν ἀγ-
γελίαν περὶ τοῦ ποθομένου, τοσοῦτον αἱ καρδίαι αὐτῶν πρὸς τὸν ἐ-
κείνου πόθον ἀνεφλέγοντο. Καὶ ἤκουσε πολλὰκις ὁ ἅγιος τὴν σύζυγον
θρηνωδοῦσαν κατὰ τὸ ἔθος τῶν γυναικῶν, καὶ λέγουσαν τοιαῦτα τινά·
«Οὐαὶ μοι τῇ νύμφῃ τῇ κανονύμφῃ καὶ ζώσῃ χήρᾳ! φεῦ μοι τῇ πα-
ναθλίᾳ καὶ κακοδαίμονι! Ποῦ ἄρα διατρίβει ὁ ἡγαπημένος μου σύζυ-
γος; τί ἔπαθες νυμφίε μου φίλτατε; πῶς ἐφάνης οὕτω σκληροκάρ-
διος εἰς ἐμὲ τὴν τάλαιναν; τί με τοσοῦτον ἐμίσησας; Ἄν εἶχες σκο-
πὸν ἐγκαταλιπεῖν με φυγὼν παρευθὺς, τί καὶ ὅλως μ' ἐνυμφεύεσο;
διατί μ' ἐρρίπτες εἰς βασάνους, καὶ ὀδυνῶμαι τοσοῦτους χρόνους;
διατί κἂν οὐδὲ μικρόν μοι γραμμάτιον ἔστειλες, ἀναγγέλων ποῦ καὶ
πῶς διαίχεις εἰς τὴν ξένην γῆν, καὶ νοουθετῶν με, τί γένωμαι, ποῦ
πορεύσωμαι; Σὺ δ' οὐδὲ τοσαύτην φροντίδα ἔλαβες περὶ ἐμοῦ, ἀλλ'
ἀφ' οὗ μ' ἐνυμφεύθης ματαίως, ἔπειτ' ἄφαντος ἐγένου μισθήσας ὡς
προδότιν. Ἀλλὰ σὺ μὲν οὕτως ὠμὸς ἐφάνης περὶ ἐμὲ καὶ ἀσυμπα-
θής· ἐγὼ δὲ πᾶν τούναντίον ποιήσω· μμηθήσομαι τὴν ἁμωμον τρυγῶνα
καὶ ἄδολον, ἥ τις ὅταν τὸν σύζυγον ἀπολέσῃ, οὔτε εἰς χλωρὸν κλα-
δίον κάθηται πλέον, οὔτε καθαρόν ὕδωρ πίνει, οὔτε κελᾷδε. Θρηνεῖ
δὲ μόνον τὴν τύχην αὐτῆς, ὥς ἂν ἀποθάνῃ διὰ τὴν θλίψιν. Οὕτω
ποιήσω καὶ γὼ ἡ δύσπηνος καὶ ταλαίπωρος. Οὐ παύσομαι καθ' ἐκάστην
θρηνούσα, ὥς ἂν ὑπὸ τῆς ὀδύνης τελευτήσω τὸν βίον.» Τοιαῦτα μὲν

ἔλεγεν ἡ ὑμῶζυγος. Ἡ δὲ Ἀγλαΐς ἔτι πλείονα ὀδυρόμενη καὶ ἀνα-
λογιζομένη τὰς ὀδύνας, τοὺς φόβους, τὰς βασάνους ὅσας ὑπέμεινε βα-
στάσασα τὸν υἱὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ, καὶ γεννήσασα καὶ θρεψασα φιλοστόρ-
γως. Αὐτὸς δ' ἐξαίφνης ἀπαρνηθεὶς τὴν μητέρα προῦξενευσεν εἰς αὐτὴν
ὀδύνας καὶ θλίψεις πολλὴ πικροτέρας καὶ πλείονας καὶ διακριστέρας
παρὰ τῆς γεννήσεως τὰς ὀδύνας. Ταῦτα πάντα ἤκουε συχνάκις ὁ
ἀήττητος ἀγωνιστὴς καὶ ἐπόνει μὲν τὴν καρδίαν, καὶ ἐλυπεῖτο καὶ
τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν ὑμῶζυγον, καὶ κατὰ τοῦτο μά-
λιστα βάρυν ὁ πονηρὸς ἐπέφερεν αὐτῷ τὸν πόλεμον καὶ λίαν ὀδυνη-
ρόν. Ἀλλ' ὁ ἅγιος ἐνθυμούμενος τὰ εὐαγγελικά τοῦ δεσπότου Χρι-
στοῦ λόγια· Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος·
Ἀντέτατε κατὰ τῆς σαρκικῆς ἀγάπης τὸν ἐνθεον ἔρωτα, καὶ ὑπέ-
μεινε τὸν φλογμὸν τῆς καρδίας ὁ καρτερόψυχος, πόθῳ πόθον ἀντω-
σάμενος, οὐχ ὡς ὑπάρχων πρὸς τοὺς γεννήτορας ἀσπλαγχχνος καὶ ἀ-
μείλικτος, ἀλλὰ πολὺ πλέον ὑπήκουος πρὸς τὸν πλάστην καὶ σωτῆρα·
καὶ τούτου πολλὰκις ἐδέετο μετὰ δακρύων ἵνα στηρίξῃ αὐτὸν εἰς τὴν
ὑπομονὴν ἕως τέλους· ὁμοίως προσήχето καὶ ὑπὲρ τῶν γονέων καὶ τῆς
σύζυγου, ἵνα μὴ ἀποθάνωσιν ἀρώως ὑπὸ τῆς λύπης. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἀεί-
μνηστος διῆγεν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον ἀγνώριστος ἐν σκληραγωγίᾳ
ταλαιπωρούμενος, ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ πολεμούμενος, ὑπὸ τῶν ἰδίων δού-
λων τοῦ ἐμπαιζόμενος, οὐχὶ δέκα ἡμέρας ἢ ἑκατὸν, ἀλλὰ χρόνους
ὀλοκλήρους δεκαεπτὰ ὁ τῷ ὄντι ἀδαμάντινος, καὶ οὐχὶ σάρκινος. Καὶ
τότε ἀπεκάλυψεν αὐτῷ ὁ Κύριος, ὅτι κατὰ τὴν ἐρχομένην Παρα-
σκευὴν ἐμελλεν ἀναπαυθῆσθαι ἀπὸ τῶν κόπων καὶ βασάνων. Ἐξή-
τησε λοιπὸν παρὰ τοῦ ὑπρέτου χάρτην καὶ καλαμάριον καὶ ἔγραψε
πάντα τὰ κατ' αὐτὸν καὶ πρὸς πλείονα θεβαίωσιν ἔγραψε καὶ ὅσα
κατ' ἰδίαν εἶπε πρὸς τὴν νύμφην ὅτε παρέδιδεν αὐτῇ τὴν ζώνην καὶ
τὸ δακτυλίδιον καὶ ἕτερα ἀπόκρυφα πράγματα ὅσα μόνον οἱ γονεῖς
ἐγνώριζον· εἰς δὲ τὸ τέλος ἔγραψε ταῦτα· «ἀέδομαι καὶ παρακαλῶ
φιλόστοργοι γονεῖς μου, καὶ σὺ σεμνοτάτῃ σύζυγε μὴ ἀγανακτήσῃτε
κατ' ἐμοῦ, διότι παρέσχων ὑμῖν τοσαύτην θλίψιν καὶ βασάνον· καὶ γὰρ
ἤλθον συλλυπούμενος ὑμῖν, καὶ πολλὰκις ὑπὲρ ὑμῶν ἐδεήθην
πρὸς Κύριον, ἵνα δίδωσιν ὑμῖν ὑπομονήν, καὶ ἵνα τῆς αὐτοῦ βασιλείας
ὑμᾶς ἀξιώσῃ· καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν ὅτι πληρωθῇ-
σεταὶ μοι τὸ αἶτημα· ὅτι καὶ γὰρ δι' ἀγάπην αὐτοῦ, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐ-
φάνην τοσοῦτον ἀσπλαγχχνος καὶ πρὸς ἑμαυτὸν σκληρότερος· ἀλλὰ
κάλλιον τὸ «Πᾶς πειθαρχεῖ τῷ Πλάστῃ καὶ Σωτῆρι· μάλλον, ἢ τοῖς
γονεῦσιν» ὅσα δὲ πλέον ὑμᾶς ἐλύπησα, τοσοῦτω πλείονα καὶ τὸν μι-
σθὸν ἐξετε.» Ταῦτα γράψας ἔμεινε προσευχόμενος ἕως ὥρας τῆς με-
ταστάσεως. Ἦν δὲ τότε τῆς Ῥώμης ἀρχιεπίσκοπος Ἰννοκέντιος. Τούτου
γούν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἱερουργούντος ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων
Ἀποστόλων, παρόντος καὶ τοῦ βασιλέως Ὀνωρίου καὶ τῶν λοιπῶν
τῆς συγκλήτου, ἤκούσθη φωνὴ ἀνωθεν τοῦ θυσιαστηρίου λέγουσα
ταῦτα· «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ
ἀναπαύσω ὑμᾶς.» Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ παρεστῶτες ἐφρίξαν, καὶ πε-
σόντες κατὰ γῆς, ἔκραζον τὸ Κύριε ἐλέησον· καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον

ἠκούσθη καὶ ἑτέρα φωνὴ λέγουσα· «Τῇ Παρασκευῇ πρῶτῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σώματος, καὶ ζητήσατε αὐτὸν ἵνα ποιήσῃτε δέησιν ὑπὲρ τῆς πόλεως, ὅπως μείνητε ἀβλαβεῖς.» Καὶ λοιπὸν στήθεσιν ὑπὲρ τῆς πόλεως, ὅπως μείνητε ἀβλαβεῖς.» Καὶ λοιπὸν τῇ Πέμπτῃ ἐσπέρας, συνηθροίσθησαν ἅπαντες ἐν τῇ ῥηθέντι ναφί τοῦ ἁγίου Πέτρου, καὶ τελέσαντες ἀγρυπνίαν ὅλην τὴν νύκτα, ἰκέτευον ὡς πῶς φανερώσῃ αὐτοῖς ὁ Κύριος ποῦ εὐρήσουσι τὸν δούλον αὐτοῦ, ἦσαν δὲ παρόντες ὅτε πατριάρχης καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ παρ' αὐτῷ ὁ Εὐφημιανός. Πρῶτος δὲ πάλιν ἤλθε φωνὴ λέγουσα· «Ἐν τῇ οἴκῳ τοῦ Εὐφημιανοῦ ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.» Τότε λέγει πρὸς τὸν Εὐφημιανὸν ὁ βασιλεὺς· Εἰς τὴν οἰκίαν σου ἔχεις κεκρυμμένον τοιοῦτον θησαυρὸν ἀνεκτίμητον, καὶ οὐδὲν ἡμῖν ἐφανέρωσας; Ὁ δὲ ἀπεκρίθη· «Ζῇ Κύριος ὁ Θεός, μου, οὐδὲν ἐγίνωσκον ἕως σήμερον· ἀλλ' ὑπάγω δρομαῖος καὶ ἐρωτήσω τοὺς οἰκίους ἵνα εὕρωμεν τὸν ποθοῦμενον.» Ἀπελθὼν οὖν ἡτοίμασε καθέδρας διὰ τὸν βασιλέα καὶ τὸν πατριάρχην, καὶ τοὺς λοιποὺς ἄρχοντας, ἐρχομένους εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Καὶ ἐξῆλθον πάντες οἱ θεράποντες αὐτοῦ μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων πρὸς ὑποδοχὴν. Ὁ δὲ Εὐφημιανὸς ἠρώτησε τοὺς ὑπηρέτας, εἴ τινα γνωρίζουσιν ἄνθρωπον ἐνέρετον ἐν τῇ οἴκῳ παροικοῦντα· τότε ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ἀλεξίου εἶπεν αὐτῷ. «Ἵπολαμβάνω Κύριέ μου, ὅτι οὗτος ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ ξένος, ὃς με προσέταξας ὑπηρετεῖν, ὅτι μεγάλας ἀρετὰς καὶ θαυμάσια πράγματα εἶδον εἰς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον. Νηστεύει πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, καὶ τὴν Κυριακὴν κοινωνεῖ τῶν θείων Μυστηρίων· ἔπειτα τρώγει δύο οὐγγίας ἄρτου καὶ πίνει ὀλίγον ὕδαρ· καὶ οὕτω διάγει πάντοτε· τὰ δὲ φαγητὰ ὅσα στέλλεις ἐκ τῆς τραπέζης σου διδῶσιν ἄλλοις πτωχοῖς· ἀγρυπνεῖ τὰς νύκτας ὅλας καὶ προσεύχεται, καὶ (τὸ θαυμασιώτερον) ὑπομένει ἀταράχως τὰς ὕβρεις, ὅσας εἰς αὐτὸν ἐνίοτε ποιοῦσιν οἱ ἀναίσχυντοι ὑπηρέται, οἵτινες καὶ ἐβράβισαν αὐτὸν ἐκ συνεργείας τοῦ Δαίμονος, καὶ τὰ σκεῦη πλύνοντες κατέχεον ἐπ' αὐτὸν τὰ ἀποπλύματα, παροξύνοντες αὐτὸν εἰς θυμὸν· ἀλλ' αὐτὸς ὑπέμεινεν ἅπαντα μηδόλως ὀργιζόμενος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Εὐφημιανός, ἔδραμεν εὐθύς πρὸς τὸν ἅγιον καὶ ἐφώνησεν αὐτὸν ἐκ τρίτου, ὁ δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Ὅθεν εἰσελθὼν εἰς τὸν οἰκίσκον, εὗρεν αὐτὸν κείμενον καὶ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ἐκράτει χαρτίον, ὅπερ ἐπειράθει μὲν λαβεῖν ὁ Εὐφημιανός· ἀλλ' οὐκ ἔδυνήθη. Ὅθεν ἐπιστραφεὶς σπουδαίως ἀνήγγειλε τῷ βασιλεῖ τὰ γενόμενα, καὶ ὁ βασιλεὺς προσέταξε εὐθύς εὐτρεπίσαι κλίνην πολυτιμον, ὅπου ἔθηκαν τὸ ἅγιον λείψανον. Ἐπειτα ἀπεκάλυψαν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἔλαμψεν ὡς ἄγγελος, ὥστε μόλις ἠδύναντο πρὸς αὐτὸν ἀτενίζειν. Τότε ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ πατριάρχου κλίναντες τὰ γόνατα καὶ ἀσπασάμενοι τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου, εἶπον αὐτῷ μετὰ ταπεινώσεως· «Δεόμεθα δούλε Χριστοῦ, δὸς ἡμῖν τὸν χάριτην τοῦτον ἵνα γνῶμεν τίς εἶ· καὶ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ ἐπουράνιε, μὴ παρακούσῃς· ὅτι ἄρχηγοὶ τοῦ λαοῦ ἐσμέν (εἰ καὶ ἁμαρτωλοὶ), ἐγὼ τε καὶ ὁ ἀρχιερεὺς οὗτος· ὁ τοῦ δεσπότου Χριστοῦ δούλος γνήσιος.» Ταῦτα ὡς εἶπον μετὰ δακρύων ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ γράμμα ὁ ὁσιος. Οἱ δὲ λαβόντες ἐχάρησαν, καὶ γενομένης σιωπῆς, ἀνέγνωσαν αὐτὸ λαμπρῶς τῇ φωνῇ

εἰς ἐπήκοον πάντων. Ὡς οὖν ἐπληροφόρηθη βεβαίως ὁ Εὐφημιανός ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ γεγραμμένων μυστικῶν, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Ἀλέξιος, ἀνεβόησε κλαίων πικρῶς καὶ διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ τὰς τρίχας, ἀπέσπα, καὶ τὸ στήθος ἐτυπτε, καὶ ῥίψας ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου κατέρριψε δάκρυα, κρουνήδον, καὶ στενάζον ἐκ βάθους καρδίας ἔκραζεν· «Οἱμοὶ τέκνον γλυκύτατον! διατί μοι τοσαύτην ἔδωκας θλίψιν καὶ βάσανον; Διὰ τοσούτων χρόνων μὲ ἔβλεπες καθ' ἐκάστην τὴν ἄθλιον μαυροφοροῦντα καὶ πενθοῦντα, καὶ ἐκ καρδίας στενάζοντα, πῶς οὐκ ἐφανέρωθες εἰς ἐμὲ σπλαγχνισθεὶς; ὦ ἀγάπη μου· ὦ παραμυθία τοῦ γήρους μου καὶ ἀνάπαυσις! Οἱμοὶ! τί πράξω πρότερον ὁ ταλαίπωρος· τὸν θάνατόν σου πενήθσω; ἢ πανηγυρίσω τὴν εὐρεσιν; ἢ φύσις μὲ ἀναγκάζει θορνεῖν, ἀλλὰ πάλιν οὐκ ἔξεστι κλαῖειν τῶν ἁγίων τὴν κοίμῃσιν.» Ταῦτα καὶ ἄλλα πλείονα λέγοντος αὐτοῦ μετὰ φωνῶν ἰσχυρῶν, ἤκουσαν αἱ γυναῖκες τὸν θόρυβον· καὶ μαθοῦσαι ὅτι οὗτος ἦτον ὁ ποθοῦμενος, ὤρμησαν ἐξω τῶν θαλάμων ἀσκεπεῖς ὑπὸ τῆς σπουδῆς ἐξελθοῦσαι καὶ ἀνυπόδητοι· ἐπειδὴ δὲ συνήχθη ὄχλος πολὺς· ὃν οὐκ ἠδύναντο διασχίζειν, παρεκάλει τὸ πλῆθος ἡ μήτηρ (ἥτις προεπορεύετο τῆς νεάνιδος) τοιαῦτα κρίζουσα· Παραχωρεῖτε παρακαλῶ, δότε μοι τόπον, ἵνα ἰδῶ τὸ ἡγαπημένον μου τέκνον· δότε μοι τόπον ἄνθρωποι διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀποχαιρετήσω τὸν μονογενῆ μου υἱόν, τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων μου· δότε μοι τόπον φιλόχριστοι, ὅπως ἀσπασθῶ καὶ νεκρὸν τὸ ἐμὸν ἀποκύημα.» Φθάσασα δὲ πρὸς τὸ τίμιον ἐκεῖνο καὶ ἅγιον λείψανον, ἐπέβριψεν ἑαυτὴν ἐπάνω αὐτοῦ δάκρυα ῥέουσα καὶ ποθεινῶς αὐτὸ καταφιλοῦσα, καὶ πικρῶς ἐκτραγωδοῦσα τὴν συμφορὰν. Ὡσαύτως καὶ ἡ νεάνις προσπεσοῦσα κατεβήθη κοπτομένη, καὶ τί μὴ λέγουσα; Ἐκλαῖον δὲ καὶ πάντες οἱ παρόντες, συμπονοῦντες ἐπὶ τῷ πάθει, δι' ὃ καὶ αὐτὰ σχεδὸν τὰ ἄψυχα συνεστέναζον. Οὕτω δὲ θορνοῦντας γοερῶς τοὺς γονεῖς καὶ τὴν σύζυγον, καὶ προσκειμένους ἐπὶ τῆς κλίνης ὥραν ἱκανὴν, πλησιάζαντες οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς οὐκ ἠδύναντο ἀποσπᾶσαι ἀπὸ τοῦ ἁγίου λειψάνου, καὶ μόλις ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πατριάρχης ἀπεχώρισαν αὐτοὺς προσελθόντες· καὶ προσέταξαν ἐπαρθεῖν τὴν κλίνην καὶ τεθῆναι εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, ὅπως ἀσπασθῇ τὸν ἅγιον ὅλος ὁ λαός, εἰς χάριτος μέθεξιν. Ἐκεῖ γοῦν ἐγένοντο ἐξαισία θαύματα· κωφοὶ ἐλάλησαν, τυφλοὶ ἀνέβλεψαν, δαιμονῶντες ἰάθησαν, λεπροὶ ἐκαθαρίσθησαν, καὶ πᾶσα νόσος ἠλαύνετο καὶ ἔφευγεν ἀπὸ τῶν πασχόντων, δοὶ κατησπάζοντα τὸ ἱερὸν λείψανον. Ταῦτα βλέποντες οἱ παρεστώτες, μάλιστ' αὖτε ἐθαύμαζον καὶ τὴν εὐλάβειαν ἠύξανον καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ὅθεν καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πατριάρχης ἐβάστασαν τὴν κλίνην διὰ εὐλάβειαν, ἵνα μετακομίσωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· οἱ δὲ γονεῖς μετὰ τῆς νύμφης ἐπικολοῦθον κλαίοντες· ἀλλ' οἱ ὄχλοι ἦσαν τόσον πολλοὶ ὥστε συνεβλήοντο περὶ τὴν κλίνην καὶ οἱ βαστάζοντες αὐτήν, ὅτε βασιλεὺς καὶ ἀρχιερεὺς οὐκ ἠδύναντο προχωρεῖν. Ὅθεν ἐκέλευσε τοὺς ὑπηρέτας ὁ βασιλεὺς, ἵνα διασκορπίσωσι κατὰ γῆς νομίσματα χρυσὰ τε καὶ ἀργυρὰ, ὅπως δοθῇς ὁ λαός εἰς τὰ χρήματα, μὴ παρεμποδίξῃ τοῦ λειψάνου τὴν πρόοδον, ἀλλ' ἐκεῖνοι τοσαύτην εὐλάβειαν

ἔδειξαν, ὥστε οὐδεὶς ἐπέβλεψεν εἰς τὰ χρήματα, μόνον εἰς τὸν ἅγιον εἶχαν ὅλον τὸν πόθον προσηλωμένον. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς ὑπέσχετο πρὸς ἅπαντας, ὅτι οὐ ταρήσεται τὸ ἅγιον λείψανον, ἕως ἄν αὐτὸ πάντες ἀσπασθῶσιν, ἁγιασμὸν ἐξ αὐτοῦ ἀρῶμενοι· καὶ οὕτω μετὰ βίας πεισθέντες παρεχώρησαν, καὶ μετοικίσθη τὸ λείψανον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μίαν ἐβδομάδα. Καθ' ὅλας δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας παρέμειναν καὶ οἱ γονεῖς μετὰ τῆς νύμφης ἄσιτοι καὶ κλαίοντες ἀκαταπαύστως καὶ προσευχόμενοι. Ἐπειτα τοῦ βασιλέως προστάξαντος, ἡτοιμάσθη γλωσσόκομον ἀργυροῦν, καὶ ἐν αὐτῷ ἀποθέμενοι τὸ ἅγιον λείψανον, ἔθαψαν ἐντίμως ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου, ἐπιτελέσαντες μεγάλην πανήγυριν. Ἀνέβλυσε δὲ καὶ ὁ τάφος μύρον εὐωδέστατον καὶ ὅσοι ἐχρίσθησαν ἀσθενεῖς ἰατρευθήσαν.

Ἐκομίσθη δὲ ὁ Ὁσῖος τῇ 17 Μαρτίου μηνὸς ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ τετρακοσιοστῷ δεκάτῳ, Ῥώμης μὲν βασιλεύοντος Ὀνωρίου, καὶ Μαρκανοῦ ἀρχιεπισκοποῦντος, καθὼς τινες γράφουσιν, ἕτεροι δὲ Ἰννοκεντίου. Κατὰ δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν βασιλεύοντος Θεοδοσίου, υἱοῦ Ἀρκαδίου. Εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, τῆς ὁμοουσίου Τριάδος καὶ ἀδιαίρετου Θεότητος· ἥ πρέπει κράτος τιμὴ καὶ προσκύνησις πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν ἅγιον ἀδελεῖον τὸν ἀνθρώπον τοῦ Θεοῦ.

Ψαλλόμενος ὑπὲρ νοσούντων καὶ παντοίως θλιβομένων
(Ποίημα Διονυσίου ἱερομονάχου τοῦ Λακεδαιμονίου).

Ἦχος Δ'. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς.

Οἱ ἐπιρείαις τῶν δεινῶν χειμαζόμενοι, καὶ συνοχῇ τῶν παθημάτων θλιβόμενοι, νῦν προσδραμόντες Ἀγίε τῇ χάριτι τῇ σῇ, κράζομεν Ἀλέξιε, σὲ θερμῶς δυσωποῦντες· Λύτρωσαι τοὺς δούλους σου, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου, ὡς χάριν ταύτην ἔχων ἐκ Θεοῦ, ἰᾶσθαι πάθη, καὶ σώζειν τοὺς κάμοντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε.

Εἴτα ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

«Ἐν σοί, Θεοῦ ἄνθρωπε εὐεκτεῖν ἔχω.»

Ἦχος πλ. Δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Επαγωγὴ τῶν συμφορῶν Ἀλέξιε, καὶ τρικυμία παθῶν, ἐξ ἁμαρτιῶν μου πάντοθεν συνέσχον με, καὶ μαστιγοῦσιν Ἀγίε, καὶ πικρῶς δυνῶμαι, καὶ κινδυνεύω πρὸς θάνατον· σῶσόν με λιταῖς ταῖς σαῖς, δέομαι.

Νενοσηκίας ἐξ ἀτόπων πράξεων τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, δυνήρὰ πάθη τὸ δύστηνον σῶμά μου παντοίως βασανίζουσι· καὶ στενάζω καὶ κράζω· Χριστοῦ θεράπων Ἀλέξιε, σπεῦσον ἀπολλύμεγον σῶσόν με.

Σὲ ἀκесῶδυνον πηγὴν ἰάσεων ἀναδειχθέντα λαμπρῶς, ὡς τοῦ Θεοῦ δούλον, ἅγιε Ἀλέξιε, καθικετεύω, ἵασαι τῆς ψυχῆς καὶ σαρκὸς μου, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοὺς μώλωπας, ὅπως σε γεραίρω σωζόμενος, Θεοτοκίον.

Ομολογοῦντες εὐσεβῶς μητέρα σε τοῦ εἰληφότος ἐκ σοῦ υπερφυῶς σάρκα, καὶ ἀνάρχως λάμπαντος ἐκ τοῦ Πατρὸς, κηρύττομεν Θεοτόκον σε κόρη, καὶ δυσωποῦμεν, διάσωσον χαλεπῶν κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ὡδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ικετεύων μὴ παύσῃ τὸν ἀγαθὸν Ἀγίε, καὶ γλυκὺν Δεσπότην συγγνώμην δοῦναι πταισμάτων μοι τῷ χαλεπῶν καὶ πολλῶν καὶ τοῦ νοσοῦντος σαρκίου τὴν ταχεῖαν ἴασιν, ὅπως γεραίρω σε.

Θεαρέστως βιώσας, θαυμαστῶς ἰσάγγελον πολιτείαν ἔνυσας, Πάτερ, καὶ μετὰ σώματος, καὶ τας ἰάσεις μισθὸν παρὰ Θεοῦ ἐκομίσω τοὺς πιστῶς προσιόντας σώζων Ἀλέξιε,

Εν ὧδαῖς τε καὶ ὕμνοις ἀνευφημῶν Ὅσιε, σοῦ τὴν πολιτείαν γεραίρω καὶ τὰ θαυμάσια, καὶ τῶν πικρῶν δυνῶν ταχύν σε, Πάτερ σωτήρα ἐκ Θεοῦ μοι φαινῆναι, καθικευέω σε. Θεοτοκίον.

Οπολλαῖς ἁμαρτίαις καταχρασθεὶς, ἄχραντε, τέτρωμαι ψυχὴν τε καὶ σῶμα, τάλας καὶ βέβλημαι, καθηλκωμένος δεινῶς· ἀλλὰ τῇ σῇ προστασίᾳ, οἰκτιρμῶν ἡ ἄβυσσος, σῶσόν με, δέομαι.

Διάωσον ἀπὸ κινδύνων, Ἀλέξιε, σοὺς ἱκέτας, ὅτι πάντες πανευλαβῶς εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄφθονον κρήνην τῶν ἰαμάτων.

Ἀπίβλεψον ἐν εὐμενίᾳ πανύμνητε Θεοτόκε. κτλ.

Καὶ μνημονεύει ὁ ἱερεὺς. Εἴτα τὸ Κοντάκιον·

Πρεσβεία θερμὴ.

Τῇ κρήνῃ τῶν σῶν θαυμάτων νῦν, Ἀλέξιε, προστρέχω βοῶν, δύνῃ συνεχόμενος. Τῆς σαρκὸς τὰ τραύματα καὶ ψυχῆς τὴν πόρωσιν ἴασε, καὶ τῶν δεινῶν με σῶσον σαῖς λιταῖς τιμῶντα σεπτῶς τὴν θείαν χάραν σου.

Ὡδὴ Δ'. Σὺ μοι ἰσχύς Κύριε.

Υμνους κροτῶ κείμενος, Πάτερ ἐν κλίνῃ μου, τοῖς ἐκ λάχκων, οἰμοί! καταβαίνουσιν ὁμοιωθεὶς, ὥσπερ ὁ Δαβὶδ ψάλλει, καὶ συγγώμοναί τοῦμαι, ὦν περ ἐξήμαρτον Θεῷ, καὶ θεραπείαν τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς μου, σαῖς πρεσβείαις, τρισμακάρε Ἀλέξιε.

Νάμα κρουῶν, ὡς ἀπὸ κρήνης ἀκήρατον, τῆς σωφρονισμοῦ σου,

Πάτερ μεγαλύνουμε, θαυματουργέ, βρύων ἀεννάως, φλογώ-
σεις ψυχῆς καὶ σώματος δροσίζει, καὶ πρᾶναι, τῶν παθῶν
τὰς ὁδύνas θεραπεύων καὶ σῶζον τοὺς κάμνοντας.

Ανωθεν σὺ, ἄνθρωπος Θεοῦ, Ἀλέξιε, προσεκήλθης, ἀνα-
γορευόμενος θεία φωνῇ νόσων ἱατρός, φερώνυμε Πάτερ, καὶ
πρόσφορος ἀλεξίκακος, πιστῶν τοῖς καχεκτοῦσι· διὸ παρα-
καλῶ σε, πυρετοῦ καὶ ριγώσεως ῥῦσαι με.

Θλίψεις πολλὰ, καὶ πλήρεις πόνων Ἀλέξιε, ὁδυνῶν τε
σκῆνος, ὥσπερ κηρὸν, τὸ ἐλεεινὸν λείψανον ζωῆς μου πρόσφῦ-
σαι καταβιβρώσκουσιν, εἰς ἄδου κατωτάτου κατασπᾶν ἀπει-
λοῦσαι Πρόφθασον ἐκ τούτων καὶ σῶσόν με. Θεοτοκ.

Ρεῦμα φθορᾶς φύσεως βροτῶν ἀνέστειλας Θεοτόκε, Λό-
γον σωματώσασα, τὸν ἐκ Πατρὸς, ὥσπερ ἐκ φωτὸς αἰγλή
γεννηθέντα, καὶ σώσαντα τὸ ἀνθρώπινον· διὸ σὲ ἱκετεύω, χα-
λεποῦ με κινδύνου καὶ κακώσεως ῥῦσαι πρεσβείαις σου.

Ὡδή Ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ως πηγὴ παραδείσου τῆς Ἑδέμ ἐκβλύζουσα, πάτερ Ἀλέ-
ξιε, τῶν πολλῶν θαυμάτων ἡ δοθεῖσά σοι χάρις ἐκκέχυται,
ποτίζουσα καρδίας, καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων ἱωμένη τὰς νό-
σους ἐκάστοτε.

Πᾶσα πείρα γήινης ἱατρείας ἀπρακτος ὅλως ἐξήλεγκται ἐν
ἐμοί, καὶ κεῖμαι φεῦ! τὰ λοιπὰ πνέων ὁ δέιλαιος· ἀλλὰ σοι
τῷ σωτῆρι, ἐκ Θεοῦ διδομένῳ, προσελθὼν ἱκετεύω σωθῆναι με.

Επὶ κλίνης ὁδύνης, καὶ στρωμνῆς κακώσεως κείμενος,
κράζω σοι· Ἐξελοῦμαι, Πάτερ, τῶν παμφάγων ὁδόντων, Ἀ-
λέξιε, τοῦ πικροῦ θανάτου, ὁ παρακείμενος ἀνορθώσας, καὶ
παντοίως νοσοῦντας ῥυσάμενος.

Ενοικήσας Θεός σοι, πᾶσαν ἰώμενος νόσον Ἀλέξιε, ὡς
εὐρὼν σε ὄντως ἐνδιαίτημα θεῖον, ἀνέδειξε νόσων ἱατῆρα· ὃν
κάμοι τῷ δυστήνῳ ἐξιλέωσον, Πάτερ, σωθῆναι με. Θεοτ.

Υμνος ἅπας ἡττάται, Δέσποινα παντάνασσα, μὴ ἐξικνού-
μενος σοῦ τὰ μεγαλεῖα διηγῆσασθαι τὰ ὑπερένδοξα. Ἀγγέ-
λων καὶ ἀνθρώπων γενναί σε καὶ τάξεις, εἰς αἰῶνας αἰεὶ μα-
καρίζουσι. Ὡδή ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ετάχτην ὡς κηρὸς τὰ μέλη μου, καὶ ὡς ἄνθος τοῦ ἀγροῦ
ἐμαράνθη πᾶσα σὰρξ, καὶ ἐκλείπει τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἡ
ψυχὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισεν Ἀλέξιε· ἀλλ' ἐπιστάς, ἐκ
φθορᾶς καὶ θανάτου με λυτρωσαι.

Κακώσεων τὸν ἐσμὸν Ἀλέξιε, καὶ πληθὺν τῶν συμφορῶν
καὶ βασάνων, ὅσαι δεινῶς τὴν ἀθλίαν ζωὴν μου, καὶ τὴν οἰ-
κτρὰν μου ψυχὴν κατατρύχουσιν, ἐξάλειψον, ἐκδυσωπῶν
τὸν Θεὸν καὶ σωτῆρα καὶ πλάστην μου.

Τὰ φάρμακα ἐπ' ἐμοὶ ἀνόνητα ἐξηλέχθη, καὶ μηδὲν ὠ-
φελούντα, καὶ πρὸς τὸ χεῖρον ἢ νόσος προβαίνει· διὸ τῇ θεῇ
σου σκέπῃ προσέδραμον Ἀλέξιε, ταῖς σαῖς εὐχαῖς, συμπα-
θέστατε ῥῶσιν παράσχου μοι.

Επέχεε ἐπ' ἐμὲ τὸν ἔλεον, καὶ τὴν χάριν τῶν πολλῶν
σου θαυμάτων, ὅσα Θεός σε δοξάζων δωρεῖται, τοῖς προσιοῦ-
σι δεικνὺς ἀλεξίκακον Ἀλέξιε, καὶ πονηρᾶς ἐκ στρωμνῆς με
κακώσεως ἐγείρον. Θεοτοκίον.

Ιώμενον τῶν ἀνθρώπων ἅπασαν κεκηρυχίαν παραβάσει
τὴν φύσιν, καὶ αἰωνίου θανάτου λυτροῦντα, τὸν ἐκ Θεοῦ
Θεὸν Λόγον πιστεύομεν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἐν σαρκί, Θεοτόκε
Παρθένε Πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Ἀλέξιε, σοὺς ἱκέτας, ὅτι πάντες
πανευλαβῶς εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄφθονον κρήνην τῶν
ἰαμάτων.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ... Εἴτα μνημονεύει ὁ Ἱερεύς.

Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Τὴν σεπτὴν σου κάραν θησαυρὸν ἀλεξίκακον κεκτημένοι, σὲ
πρέσβυν πρὸς Θεὸν προβαλλόμεθα, μὴ παρίδης σοὺς ἱκέτας
ἀνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τάχυνον ὡς συμπαθῆς, εἰς τὴν ἀν-
τίληψιν ἡμῶν τῶν πιστῶς δεομένων σου· πρόφθασον ἐν ἀ-
νάγκαις, καὶ σπεῦσον εἰς θεραπείαν, ἐπικαμπτόμενος λιταῖς
τῶν τιμώντων σε Ἀλέξιε.

Εἴτα: Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Εὐαγγέλιον. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις.

Καὶ τοῦ Ὁσίου. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς
(ὁ λέγεται καὶ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων.)

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχος πλ. Β'.

Μὴ με χειμαζόμενον ἐν ἀπορείαις παντοίαις, καὶ κατατρυ-
χόμενον ἀλγειναῖς ὁδύναις ψυχῆς καὶ σώματος, σὺ στερή-
σης Ἀγιε, σῆς ἐπισκέψεως ἀλλ' οἰκτεῖρας με τὸν δέιλαιον,
δέξαι τὴν δέησιν, ἣν ἀπὸ καρδίας προσάγω σοι· Θεὸς γὰρ σε
παρακλήσιν καὶ παραμυθίαν πιστοῖς παρέσχεν. Ὅθεν κατω-
δύνως κραυγάζω σοι θεράπων τοῦ Χριστοῦ· Μὴ με παρίδης
τὸν ἄθλιον, ἀλλὰ σπεύσας ἴασε.

Οὐδεὶς προστρέγων ἐπὶ σέ. κτλ.

Ὁ Ἱερεὺς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Ὡδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νέφος τῶν θλίψεων πυκνὸν μου τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν καταλύπτει, καὶ πικρῶν δδυνῶν ἡ μᾶστιξ κατακίβει τὸ σῶμά μου τὸ δύστηνον. Οἰκτρήρον με, ῥῦσαι Πάτερ.

Εχων θεόθεν σὺ τὴν χάριν τῶν ἰάσεων Ἀλέξιε τρισμακάρ, θεραπείας καμὲ ἀξιώσον, καὶ ῥῦσαι ἀμηχανίας, ἅγιε, χαλεπῆς, ἐκδυσωπῶ σε.

Χεῖρά μοι ὄρεξον, ἐν κλίνῃ τῆς κακώσεως οἰκτρῶς κατακειμένῳ, καὶ καλοῦντι τὴν σὴν ἀντίληψιν ὦ Πάτερ· ἀντιλαβοῦ μου, σῶσόν με, φερωνύμως θεραπεύσας.

Ωζεσαν, οἶμι τῷ ἀθλίῳ! καὶ ἐσάπησαν σαρκὸς οἱ μῶλωπές μου, καὶ ἐλπίς μου οὐκ ἔστι σωτηρίας. Σὺ με φθορᾶς διάσῳσον, ὦ θεράπων τοῦ Κυρίου. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων, Δέσποινά μου, Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα τὸν σωτήρα καὶ Θεόν μου καὶ πλάστην, σαῖς πρεσβείαις, αὐτόν μοι ἐξιλέωσαι, τῷ πολλὰ ἁμαρτηκότι.

Ὡδὴ Η'. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Ιλεῶς μοι προσβλέψας οὐρανόθεν, πιστῶς ἱκετεύω, ὦ ἄνθρωπε Κυρίου, τὰ χαλεπὰ καὶ χρόνια ἰώμενος πάθη μου, πρεσβείαις πρὸς τὸν Δεσπότην ζωῆς τε καὶ θανάτου.

Οδυνῶμαι δεινῶς, καὶ θεραπείας ἐξ ἀνθρώπων θνητῶν ἀπάσης ἀποροῦμαι. Σὲ δυσωπῶ Θεοῦ θεράπων ἅγιε, πρόφθασόν με, σῶσον, ἐγείρον τῆς κλίνης, καὶ ῥῶτίν μοι παράσχου.

Νοσημάτων παντοίων τὸ σῶμά μου κεῖται, Πάτερ, μεσὸν, παρεῖται μοι τὰ μέλη, σάρκας, ὅσῃ, τὰ νεῦρα πόνοι βόσκονται. Ἐλέησον, ὦ Πάτερ, σὸν πιστὸν ἱκέτην, καὶ ἰάσε με τάχος. Θεοτοκίον.

Υπερένδοξε Μῆτερ τοῦ Θεοῦ μου, οὐρανοῦ τε καὶ γῆς καὶ κτίσεως ἀπάσης ἡ βασιλεῖς, ἡ τῶν πιστῶν ἀντίληψις, ὑμῶν σε μετ' Ἀγγέλων, δοξάζω μετ' ἀνθρώπων, λατρεύω τὸν Υἱόν σου.

Ὡδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Σωτήρρά σε καμνόντων καὶ λυτρωτὴν, ὁ Θεὸς τοῖς πιστοῖς ἐδωρήσατο, πάθη ψυχῶν, καὶ σωμάτων ἄλγῃ παντοδαπά, ἰώμενον Ἀλέξιε, ἄνθρωπε Κυρίου, διὸ θερμῶς ὦ Πάτερ ἱκετεύω τῆς ψυχῆς τῆς σαρκὸς μου, τὰς βαρείας δόδυνας θεραπεύσον.

Ιάσεων κρατῆρα ἀνελλιπῇ, τὴν τιμίαν σου χάραν, Ἀλέξιε,

πᾶσι πιστοῖς προῦθηκεν ἡ χάρις ἡ ζωαρχικὴ, τοῦ παναγίου Πνεύματος, πάντας ἰωμένη τοὺς εὐλαβῶς αὐτὴν ἀσπαζομένους καὶ πρέσβυν πρὸς Θεὸν σε προβαλλομένους μετὰ πίστεως.

Οχλούμενος συμπτώμασι συμφορῶν, ὡς τεμένει τῶν θείων χαρίτων σοι, προσπεφυγῶς, δέησιν ἐκ στόματος ῥυπαροῦ, ἐξ ὀφθαλμῶν δὲ δάκρυα, καὶ ἀπὸ καρδίας μου στεναγμούς, προσάγων, ἱκετεύω, Ἀλέξιε τρισμακάρ, μὴ με παρίδῃς ἀπολλύμενον. Θεοτοκίον.

Σὲ πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, εὐλογοῦσιν αἰεὶ, Σὲ δοξάζουσι, Μῆτερ Θεοῦ, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων αἱ γενεαί. Σὲ οἱ πιστοὶ κατέχομεν, ἄγκυραν τῆς πίστεως ἀσφαλῆ, Σὲ σκέπην, Σὲ λιμένα, Σὲ χαρὰν καὶ δόξαν, Σαῖς πρεσβείαις σωθείμεν Δέσποινα.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ.

Πρῶτον τὸ Ἀξιον ἐστίν, εἶτα τὰ τροπάρια.

Τὸν ἐν σωφροσύνῃ διαπρεπῇ, καὶ ἐν ἐγκρατείᾳ, τηλαυγῇ τε καὶ φαεινῷ, λάμπαντα φωστῆρα, τὸν ἀνθρωπὸν Κυρίου, Ἀλέξιον τὸν θεῖον πάντες τιμήσωμεν.

Τὸν ἐν ἀσθενείαις θεραπευτὴν, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις, λυτρωτὴν τε καὶ βοηθόν, παρὰ τοῦ Κυρίου, ἡμῖν ἀναδειχθέντα, Ἀλέξιον τὸν θεῖον ὑμνεῖς γεραίρομεν.

Δεῦτε οἱ νοσοῦντες, καὶ ἐν δεινοῖς πάθεσι τελοῦντες, ἀπαντλήσωμεν ἐκ πηγῆς, χάρας τῆς τιμίας, πιστοί, τῶν ἱαμάτων, τὰς χάριτας ἀφθόνως, ταύτην γεραίροντες.

Φρίττουσι τὰ πάθη τὰ τῶν βροτῶν, καὶ δαιμόνων στίφη, δραπετεύοντα ἄφθονον νῦν τῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ σοι δοθέντων χαρισμάτων, Ἀλέξιε τρισμακάρ, τὴν ἐπισχιάσιν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν οἱ πιστοί, τὴν πάντιμον χάραν, Ἀλεξίου πανευλαβῶς, ἣν ἐν τῇ ἁγίᾳ, Πελοποννήσου Λαύρα, Θεὸς ἀπεθησαύρισε, πιστοῖς ἱάμα.

Αγίε Ἀλέξιε, ἐκτενῶς πρέσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων τῶν εὐλαβῶς, σὴν τιμώντων χάραν, ὡς ἔχων παρῆρησιαν, σώζειν ἐκ τῶν κινδύνων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων. κτλ.

Τὸ Τρισάγιον. Εἶτα τὰ τροπάρια Ἐλέησον ἡμᾶς. Δόξα. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαγχνίας. Εἶτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τῆς τιμίας χάρας φάλλομεν
τὸ παρὸν τροπάριον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δέχου τὰς δεήσεις εὐμενῶς τῶν σοὶ προσφευγόντων ἐν
πίστει, καὶ δεομένων θερμῶς, ἅγιε Ἀλέξιε, καὶ τὰς αἰτήσεις
αὐτῶν ἐκπληρώσας, ἀπάλλαξον θλίψεων παντοίων, σῶζων
τοὺς ἱκέτας σου ταῖς πρὸς Θεὸν σου λιταῖς, πόθῳ τὴν ἀ-
γίαν σου χάραν κατασπαζομένους, ἀφθόνως τοῖς πιστοῖς
πηγάζουσιν ἱάματα.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα εἰς τὴν μετὰ τῆς ἁγίας χάρας Λιτανείαν.

Ἦχος πλ. Α'.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες, πνευματικὴν φορεῖαν στησάμε-
νοι, ἀνθεσιν ἐγκωμίων τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ στεφανώσω-
μεν, Ἀλέξιον τὸν αἰοδιμον· οὗτος γὰρ τὸν μέγαλαυχον δρά-
κοντα ἀνδρειοφρόνως κατεπάτησε, καὶ τῆς νίκης τὸ στέφος
μεγαλοπρεπῶς ἀνεδήσατο. Διὸ πρὸς αὐτὸν βοῶντες εἰπομεν·
Χαίροις ὁ πύργος τῆς ὑπομονῆς ὁ ἀκλόνητος, καὶ τῆς ἐγ-
κρατείας λαμπτήρ ὁ πολύφωτος· χαίροις τὸ παρθενίας ἐντρύ-
φημα, καὶ τῆς σωφροσύνης ἀγλαίσμα· χαίροις τὸ τῆς κα-
θαρότητος ἱσοπτερον, ἀκοιμήτοις δάκρυσι κατανύξεως λαμ-
πρυνόμενον, τὸ χρύσειον σκεῦος τοῦ θείου φόβου, ἡ ἔνθεος εὐω-
δία τῶν ἀρετῶν, ἡ τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα, καὶ πρὸς χαρ-
τερίαν ἐν πειρασμοῖς ἐνισχύουσα. Χριστῷ τῷ Θεῷ παριστά-
μενος, αἵτησαι Ἀλέξιε, εἰρήνην δοθῆναι τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. Α'.

Δαυτικῶς αἱ τῶν δικαίων χορεῖται ἐν Κυρίῳ εὐφράνθητε σή-
μερον, καὶ πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ, ἐν αὐτῷ ἐγκαυχήσασθε,
ὀρῶντες τὸν ὁσίως τὸν βίον διανύσαντα, Ἀλέξιον τὸν τρισόλ-
βιον, ἐκ Θεοῦ δεδοξασμένον, ἐν θαύματι καὶ ποικίλαις δυνάμε-
σι, δι' ὧν τὴν ἐν οὐρανοῖς αὐτοῦ δόξαν ἅπαντες οἱ πιστοὶ τεκ-
μαιρόμεθα. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς, σῶσον τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Α'.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ πόλις τῶν Καλαβρύτων, ἐν κόλποις
κατέχουσα τὴν πάντιμον χάραν Ἀλεξίου τοῦ Ὁσίου, θησαυ-
ρὸν ἀδαπάνητον. Δι' αὐτῆς γὰρ ποικίλας δυνάμεις θαυμάτων
ὁ Θεὸς τοῖς ἐν πίστει προσιοῦσι παρέχει· ῥῶσιν οἱ νοσοῦντες
λαμβάνουσιν, οἱ πενόμενοι πορισμὸν, οἱ γηπόνοι τῶν καρπῶν
τὴν συγκομιδὴν, οἱ θαλαττεύοντες ἀσφαλὴ κυβέρνησιν, καὶ οἱ

πολεμούμενοι συμμαχίαν εὐρίσκουσιν ἰσχυράν, καὶ οἱ παν-
τοῖαις ἐν συμφοραῖς καὶ θλίψεσι τοῦ βίου παραμυθίαν, καὶ οἱ
πρὸς ἀπόγνωσιν ὠθούμενοι, σωτηρίας ἐλπίσι κουφίζονται.
Ταύτην πίστει καὶ πόθῳ κατασπαζόμενοι βοήσωμεν· Κύριε,
πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου σου ἀνθρώπου, τὴν πόλιν σου ταύτην,
καὶ τὴν Μονὴν τῶν ἱκετῶν σου ἐν εἰρήνῃ διαφύλαττε τοῦ Ὁρ-
θοδόξου λαοῦ σου τὸ κέρας ἀνυψῶν, καὶ πᾶσι παρέχων σω-
τηρίαν ψυχῆς, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Εν τῷ σκηνώματι τοῦ Κυρίου σου, καὶ ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ
κατεσκήνωσας, Ἀλέξιε παμμακάριστε· ἀμώμως γὰρ ἐν βίῳ
περιεπάτησας, καὶ δικαιοσύνην ἐξήσκησας, τῷ κρείττονι τὸ
χεῖρον καθυποτάξας· διὸ παβήρτιαν πρὸς Θεὸν κεκτημένος,
μὴ διαλίπης ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Δεσπότη πρεσβεύων, τοῦ οἰκτη-
ρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Δ'.

Οσιε παμμακάριε Ἀλέξιε, σὺ καὶ μετὰ θάνατον ἐν οὐρανοῖς
ζῆς ἐν τῷ Χριστῷ, δι' ὃν σεαυτὸν ἐσταύρωσας τῷ κόσμῳ·
οὐ γὰρ ἔζης σεαυτῷ, ἔζη δὲ μᾶλλον ἐν σοὶ Χριστὸς ὁ Θεὸς
ἡμῶν. Αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Δ'.

Τοὺς θορύβους τοῦ βίου καταλιπὼν, Ἀλέξιε ὄσιε, καὶ τοῦ
Σωτῆρος τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ὄλον σεαυτὸν τῷ
Θεῷ καθιέρωσας· διὸ καὶ μετὰ σαρκὸς ἐν κόσμῳ βιοτεύων, ἔξω
σαρκὸς ἐδόκεις καὶ κόσμου πανεύφημε, συντόνῃ καθ' ἑκάστην
ἐγκρατεῖα ἐξασκούμενος, καὶ μετὰ Ἀγγέλων τῷ πνεύματι συ-
νῶν καὶ συνευφραίνεσθαι. Παβήρτιαν οὖν ἔχων πρὸς Κύριον,
ἐκτενῶς ἱκέτευε, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων τοὺς πι-
στῶς ἐκτελοῦντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος πλ. Α'.

Οσιε Πάτερ, οὐκ ἔδωκας ὕπνον σοῖς ὀφθαλμοῖς, οὐδὲ τοῖς
βλεφάροις σου νυσταγμὸν, ἕως οὗ τὴν ψυχὴν τῆς δουλείας
τῶν παθῶν ἠλευθέρωσας, καθυποτάξας τὴν σάρκα τῷ πνεύ-
ματι, καὶ σαυτὸν ἀνέδειξας τοῦ Θεοῦ Πνεύματος καταγώ-
γιον· ἐλθὼν γὰρ ὁ Χριστὸς σὺν τῷ Πατρὶ, μονὴν παρὰ σοὶ
ἐποιήτατο, καὶ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος δοχεῖον καθαρὸν ἀ-
πειργάσατο. Καὶ νῦν, Ἀλέξιε παμμακάριε, παρестῶς τῷ Κυ-
ρίῳ, πρέσβευε τῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. Β'.

Βίον ἱσάγγελον ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενος, καὶ πᾶσαν ἀρε-
τῶν ἰδέαν ἐν σεαυτῷ θησαυρίσας ἐκ νεότητος, νοὺν ἡγεμόνα
κατὰ παθῶν ἐνεστήσω γρηγοροῦντα, καὶ ὡς φαίνοντι· λυχνῶ

τούτῳ χρησάμενος, παννύχοις καὶ πανημέροις εὐχαῖς καὶ στάσεσιν ἀνεκδότοις, τὰ τῶν θηρευόντων θήρατρα συνέτριψας, καὶ τὰς πολυπλόχους ἐνέδρας αὐτῶν ἐξηφάνησας, Ἀλέξιε μακάριε, καὶ λαμπρῶς ἠρίστευσας, τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον. Διὸ Χριστὸς σε ἐδόξασεν, ἄνθρωπον Θεοῦ ἀναγορεύσας σε, καὶ τὴν ἱεράν σου κοίμησιν θαῦμα πολλοῖς ἐμεγάλυνε, καὶ σὲ μετὰ τῶν φρονίμων παρθένων εἰς νυμφῶνα τὸν ἐπουράνιον συνεισήγαγε, τῷ κάλλει τῷ ἀμηχάνῳ τῆς θείας αὐτοῦ δόξης ἐντρυφῶντα εἰς αἰῶνας. Ὅν μὴ παύσῃ δυσωπῶν, ὅπως καὶ ἡμᾶς ἀξιώσῃ, τὸν τῆς νηστείας διάυλον ἐν ἀγνείᾳ διανύσαι, καὶ τὰ πάνσεπτα πάθη καθαρῶς προσκυνῆσαι, καὶ λαμπρῶς ἐορτᾶσαι τὴν τριήμερον αὐτοῦ ἐξανάστασιν.

Ἦχος πλ. Α'.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, παιδρῶς πανηγυρίζοντες, καὶ χαρμονικῶς ἐν ᾅσμασι κροτοῦντες, ὕμνοις ἱεροῖς ἀνευφημήσωμεν Ἀλέξιον τὸν πανεύφημον· οὕτω λέγοντες: Χαίροις ὁ τῷ Δεσπότη Χριστῷ πειθαρχήσας λέγοντι: «Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος,» καὶ τούτου τὴν ἀγάπην τῆς τῶν γονέων προτιμήσας. Χαίροις ὁ δόξαν καὶ πλοῦτον καὶ θάλαμον καταλιπών, καὶ τὰ τοῦ βίου τερπνὰ ὡς σκύβαλα διὰ Χριστὸν ἡγησάμενος. Χαίροις ὁ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἀράμενος, καὶ πᾶσαν κακουχίαν καὶ θλίψιν ἐλόμενος, καὶ μέχρι τέλους τῷ καλέσαντι Χριστῷ γενόμενος ὁπαδός. Χαίροις ὁ ἀγνείᾳ καὶ σωφροσύνῃ, καὶ πολλῇ ἐγκρατείᾳ, τοῖς ἁσώματοις Ἀγγέλοις ὁφθεις ἐφάμιλλος. Χαίροις ὁ πάσας ἀρετὰς ὡς μίαν κατορθώσας, καὶ τὸν πάλαι τῆς προμήτορος περنيστὴν ἀνδρείως τρεψάμενος. Χαίροις ὁ λαμπρῶς ἐπὶ πάντων οὐρανοφοίτῳ φωνῇ ἄνθρωπος Θεοῦ μαρτυρηθεὶς, καὶ ἀκούσας «εὖ δοῦλε ἀγαθὲ,» καὶ εἰς τὴν χαρὰν εἰσελθὼν τοῦ Κυρίου σου. Ἀλλὰ πρέσβευε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, Ἀλέξιε μακάριε, ἵνα ῥυσθῶμεν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, δουλεύοντες τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καὶ τῆς ἐκ δεξιῶν παραστάσεως τύχωμεν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.